

# דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'  
לאור דברי רביה"ק  
מוהר"ן מברסלב זיע"א

סימן לח שיעור ב

תורה ח' תניינא שיעור ו

תורה ו – סוד כונת אלול, א' דר"ח אלול אחר התפילה

ישיבת מאירת עיניים

ברסלב ירושלים

[tateziser@gmail.com](mailto:tateziser@gmail.com)

סימן לח שיעור ב

יום ד' פרשת שופטים, אדר"ח אלול תשפ"ו

תורה לח, לאח זיך אויס, באידיש זה צחוק.

יצאנו ממצרים, נולד עם ישראל, נולד הדעת, היה הנהגה של ניסים, נפלאות. למעלה מהטבע. ממש כמו אחד שהתקרב לרבינו, תפס את האמת, התחיל לדעת שיש שמחה בעולם, אין דאגות, יש חיים אחרים, מה שקורה זה כלום, מה שעובר עלי ומה שאני מרגיש, זה כלום, הכל נפלא ונורא בעזרת ה', זה יציאת מצרים.

מה היה אח"כ, פרעה שולח אנשים לרדוף אחריו, בעיות, קשה לי, צריך ישועות ורפואות. בברסלב אף פעם לא דברו ככה, לא נתנו עצות. תדבר לה', רבינו אמר, ה' אתה כל יכול, תן לי. ב"ה יש לי כ"כ הרבה טוב.

יש שני סוגי חיים, פרעה רודף אחר האדם ומרמה אותו ברמיה כזאת, שאין שונא בעולם שונא שיכול להזיק לך כמו שאתה עושה לעצמך, אין בית סוהר כזה, אין גהינם כזה כמו הגיהנם שאתה עושה לעצמך. אתה חסיד של פרעה.

עיקר האדם זה השכל, יציאת מצרים זה שכל ודעת, השגחת ה'. אין שום דבר שמזיק בעולם רק אם אדם רודף את עצמו, אחרת הכל טוב. אילו היית ברוסיה או באיראן, היה בעיה, ב"ה אתה לא שם ברוסיה ולא באיראן, ישתבח שמו. אז מה אתה דואג.

עיקר הדבר בחודש אלול, עכשיו מתחדשים לקבל הקשר למלכות דקדושה, לקבל דעת ומוחין, חיים טובים ומתוקים, כשאדם מצליח, למה הוא מצליח, כי זכר באלול אני לדודי ודודי לי, ונמצא בתשוקה לה', ואז נעשה שהכל מסתדר. דברים מסתדרים לפי מה שיש לאדם אמונה שמחה וחיות, ומדבר לה' דיבורים של מתיקות

אם אדם פוגם בדיבור, אומר שהוא צריך ישועות ולא טוב לו, הוא מזיק לעצמו, אין נשק בעולם שיכול לשרוף לעקור ולהשחיר ולמרר כמו הדיבור הלא טוב.

חודש אלול חוזרים לה' להיות אדם, לשמוח עם נקודה טובה, המרכז של החיים זה שזכיתי לעשות איזה ברכה, איזה מצוה, ב"ה, ואני חי כדי להודות לה', לא כדי שיהיה לי משהו, אני לא צריך כלום, ה' יתן לי הכל. ככה נמשך השפע. ככה נמשכין הנחלים דקדושה, הנחל של הישועה בא לפי 'אני לדודי ודודי לי', לא עושה עסק מעצמי.

באוקראינה היה רבי לוי יצחק גר בקיבליץ, על צלע הר, חמש עשרה ק"מ דרומית מהייסין. לפני החורף צריך לשחוט את האווזים, כי הם ימותו בחורף, וצריך לבשל אותם, הקירות בחורף מכוסים עם קרח, אין חשמל אין מיזוג, הכל קרח, ולחם בבוקר אין, כל יומיים עושים איזה פרוסת לחם, כך היו חיים באוקריינה, עשר ילדים במטר וחצי. כך חיו הרבה שנים. אמא שלי סיפרה לי.

מה היה גארטל, קש מהשדה עם כמה סיבובים. זה היה עם ישראל.

חסידי ברסלב היו יותר עניים מכולם, אף אחד לא עזר להם, והם היו אנשים הכי שמחים, לא שמעת בכלל מבעיות. זה

היה ההתקרבות לרבינו.

עכשיו זמן של אלול, הזמן שמתקרבים לרבינו, בא נסע להתקרב לרבי, להתחיל לחיות חיים טובים, לא להיות משוגע, כל מה שאתה חושב ודואג, זה דמיונות ודינים. עכשיו נלמד על הדינים האלה איך ממתיקים אותם בכל יום מחדש ע"י תפילין, התפילין של השנה זה ראש השנה, בונים את המלכות, וזה פועל מציאות שיש מוחין ושכל ודעת בעולם, תפילין הוא שאדם זוכר שה' עושה איתי ניסים, העולם הזה בכלל לא אמיתי, בכלל לא, לא כסף ולא בנקים ולא חדשות הכל כלום, מה שאמיתי זה חומש רש"י, משניות זה טוב, לקוטי תפילות זה טוב, השאר לא אמיתי, השאר, סבלנות, סבלנות הכל יסתדר.

בא נלמד איך מקבלים את זה.

תורה לח, מרכבות פרעה, ביציאת מצרים היה ניסים ונפלאות. מודים לה', פתאום פרעה שולח מרכבות שלו, טנקים הכי חדישים וחזקים שאי אפשר לעמוד בפניהם, והקב"ה ירה אותם בים. ה' עשה להם תיקון.

מרכבות פרעה זה מה שאדם נופל למציאות שהוא רואה את עצמו בעצבות, רחוק, חסר לי משהו, אין לי. רחוק מהאמונה ומהקרבה לה', שזה החיים, יש לו משהו שהוא רוצה, כסף כבוד וכו', במקום להודות ולהלל הוא רודף את עצמו ברדיפה, ועושה את הרע הכי גדול שאדם יכול לעשות בעולם, עושה את זה לעצמו ולמשפחתו, ה' ירחם עלינו.

חודש אלול, הולכים לקבל שנה טובה, יהיה שנה טובה, שתהיה בשמחה ותהיה קרוב לה', ואז בודאי ה' יעזור, רק לא תפריע עם עצבות כעס ובלבולים. זה לא סוג של חיים, זה צחוק כזה. זה לא חיים. צריך להתחדש, מי יעזור לי. יש שלומד קצות בישיבה, וכו' מי יעזור לי, הנה יש רבי, יש צדיק שממשיך עליך יציאת מצרים, ומביא אותך לאז ישיר משה, אשירה לה' כי גאה, ה' יותר חזק מכל הבעיות. הכל יסתדר, זה תלוי בך כמה אתה שמח, וגם כשלא שמח, לא מדבר דיבורים קשים, רק מדבר מהתחדשות. זה נקרא תפילין.

עכשיו ר"ח אלול, כמו הירח שנעלם כזה, אין יותר מציאות של בן אדם כמו התחדשות. אין עבר כלל, עיקר האדם זה התחדשות, בכל דבר בעולם, רק תהיה חדש, תצליח. אם אתה מסתכל על פרנסה וכו' אתה מחוק, הרגשות של האדם מסלקים אותם, לא זוכר את העבר.

כאן עיקר החיים, זכרנו לחיים, מה זה חיים, זה תפילין, ככתוב בכתבי האריז"ל. תפילין זה התחדשות. לילה חשוק, אין מוחין, אין גילוי ואור, הארת החיות מראה לאדם את האמת, טעם התנוצצות אלקות שזכית לטעום, בלילה זה הלך ממך, תפילין זה חוזר להתחדש.

להתחדש זה האמת. לא להתחדש זה שקר.

האדם נברא במצב שאין חיים רק ע"י התחדשות. שלא מסתכל על דבר שמפריע לו, ולוחם את המלחמה וכובש.

אל תפחד, זה לא דברים מסוכנים, תיכנס פנימה.

**מִרְבַּבַּת פְּרָעָה וְחִילוֹ יִרְה בַּיָּם וְכו' (שְׁמוֹת ט"ו):**

**[א] כִּי צָרִיךְ כָּל אָדָם לִפְשָׁפֶשׂ אֶת עַצְמוֹ בְּכָל עֵת, אִם הוּא דְּבוֹק בְּהֶשֶׁם יִתְבָּרָה. וְהִסִּימָן שֶׁל דְּבִיקוּת הוּא תְּפִלָּין, כִּי תְּפִלָּין הֵם סִימָן עַל הַדְּבִיקוּת.**

תפשפש בעצמך, תן צביטה עם מחט לבדוק אם אתה חי. מה צריך לפשפש, אם אתה בדביקות. הרגשה עלאית, התרוממות.

אדם הכי קטן וחשוך, יש לו מצוה לאהוב את ה' ולירא את ה' ולהיות בדביקות. מה זה דביקות, לצייר שויתי ה' לנגדי תמיד אפילו שאני לא מבין. הספרים אומרים שצריך לחשוב על עוד שמות ואלקות. אבל מספיק לחשוב שמות קדוש, קסא בסגול, סג בחיריק, תצייר לפניך שם ה', החיים שלי זה רק השי"ת, אין שום דבר שיעזור לך, רק זה.

דביקות זה תפילה, שאתה מדבר להשי"ת. כמה שיותר מדבר לה' מתוך חטאים ושכחה ויאוש, יהיה יותר דביקות. יש סוג דביקות שמרגיש ומתעלה, אבל מצות התורה זה להתדבק בה' בפשטות, ע"י שנתדבק בת"ח, הת"ח אומר לך ואתה מקיים, רבינו אמר להיות בשמחה, רבינו אמר לבא לה"ה ולהיות בשמחה כל השנה ואתה מקיים, תלמד תתפלל ואתה מקיים.

תפשפש, מחט בגוף, האם אתה דבוק בה'.

אם לא, אדם דבוק בדאגות ודמיונות. יש בזה סדרה ארוכה, שלא תדעו, כל אחד יש לו מחשבות כאלה, כל כמה שניות זה מחשבה אחרת. כמה אני יכול לעשות ממנו כסף, כמה אני רוצה לתת לו כסף, היה לי עבר וכו', מתי המחשבות ילכו, מתי שה' ירצה זה ילך, ככה טוב לי, אין לי בעיה, ב"ה אני עצבני, ישראלי מצוי צבר, ב"ה ישתבח שמו, זה לא בעיה בכלל, כי הרבי מטפל בזה.

העיקר תטפל בעצמך עם אמונה, אז הכל יעבוד.

תתחדש. אני לדודי, מתקרבים לה', ודודי לי, בזה פועלים רחמים מאת ה', כשיהיה רחמים, יהיה לך כוחות חדשים ונפלאים, הרחמים יפתח, רחמים טובים וחיים ושלוה והצלחה ברוחניות וגשמיות, כי ה' לבד עושה. תפילה פועל ישועה, תפילה זה דביקות, ביטול לרצון ה', תפילות מתקבלות לפי דרגת הביטול, זה סוד עלית התפילה, יותר חן, יותר דביקות בה', יותר יוצא מעצמך.

מדובר באדם הכי בעייתי, טמא וקשה ונמוך, אעפ"כ תתדבק בה', הוא מלא טוב, מלא רחמים.

צריך אדם לפשפש עצמו בכל עת, בכל רבע שעה, לכל הפחות בכלליות ד' פעמים ביום, האם נכנסתי למחשבות שלי, מרכבות פרעה שרודפים אותי, או נדבקתי לצדיק שאומר ה' איתך ואצלך, פועל גדולות ונצורות. ונעשה תיקונים נפלאים, ויהיה טוב, הכל יסתדר.

מה שאין לך, כי נפלת, כעסת, התייאשת. ויש עוד רשימה, מה שאתה יכול לעשות לעצמך, תמחק את הכל.

אלול זה התחלה חדשה לקבל עול מלכות שמים, זה שמחה זה חיות. נוסעים לרבי, שהולך לשנות אותי, עושה אותי מרכבה לה', עושה שאני חלק מבנין העולמות, תיקון של ר"ה בכח של רבינו, תיקון של כל הבריאה כולה על

ידינו, איזה שמחה. ומזה בא עיקר התחדשות בכל יום, זה תפילין.

התפילין של השנה זה ר"ה, זה הזמן שמקבלים מח, דעת, ואמת. מיוחדים רק מה', ולא מדברים אחרים, חוזרים לה', ויודעים שבנקל לחזור לה'. טוב וסלח, אומרים פסוקים שמצייר כמה טוב ה'. הרבי תיקן דרך של קרבה, תדבר לה', גם כשאין לך שום רצון שכל וחיות. תדבר אל ה', הדיבורים יפעלו יפעלו. תראה את זה בסוף, לא תראה איך זה נהיה, אבל זה יהיה.

לפשפש עצמו בכל עת, והסימן של דביקות זה תפילין, מי צריך סימן? קשה ללמוד תורה ל"ח, סימן לדביקות. עוברים לתורה ל"ט יותר קשה. מה זה סימן, כי אדם אומר, אין לי תקוה, ניסיתי אלף פעמים, ולא הצלחתי. הדרך שיוצאים מזה נקרא תפילין.

ממה עושין התפילין, מהדוד שלי הבהמה, לא דוד שלי, אלא אני בעצמי. בהמה יותר חכם ממך. הוא חושב בדיוק מה שאתה חושב, אם תרצה לדעת מה בהמה חושב, תראה מה אתה חושב, אוהב ונמשך, מפחד, נורמלי מפחד קצת. ויודע לחפור ולהסתדר, אלא שאתה עצוב והוא יותר שמח ממך.

כותבים תורה על עור בהמה, למה, היה צריך בתוך הלב שלי, אלא שעור בהמה מחבר את האדם אל התורה, ושורה בו המוחין הקדושים האלה שפעלו יציאת מצרים והם פועלים היום היום עוד פעם יציאת מצרים, והנפש שלך יוצא מהקטנות והמרירות. ונעשה בחי' זכרינו לחיים מלך חפץ בחיים, שזה תפילין. סימן.

ענין הסימן, הוא כמו שיתב' להלן מה זה תפילין.

לוקחים עוד בהמה, עשית פעם קלף? זה מסריח נורא, עד שזה גמור ומעובד זה סרוח מאד. בסוף יש קלף יפה וטוב, הכל מסודר, והסופר צריך להתייגע לכתוב התפילין.

בהמשך התורה נלמד שענין של התפילין הוא לקום בחושך הלילה, בכל יום יש בעולם חיות, מהקדושה, מהמוחין. אנחנו בעבודה שלנו, בתורה תפילה אכילה ושתייה וכל דבר שעושין בכשרות. כל דבר ממש, אנו עושין את הקלף של העולמות. כלי למוחין, בכל יום העולם מקבל מוחין, המלאכים אומרים שירה, ועיקר התכלית שאנחנו כלל ישראל מקבלים חיות, חיות של אמונה, שפע של יציאת מצרים, שפע של משמעות. חיים עם תכלית מופלא, מהמוחין האלה אנו מבררים את העולם ומקבלים יותר ויותר לנצח נצחים שכך, ובעוה"ז חיים מתוקים.

זה מתחדש בכל יום, לפנות בוקר מניחין התפילין, היום ר"ח, התחדשות. ירד דבר ונעלם בלילה, נפלת לגמרי, והנה אתה עולה ומתחדש לגמרי, וכשאתה מאמין שה' איתך, תצליח, אם לא, ה' ירחם. אם אתה עצוב קצת, תשכח מזה. אדם צריך לרקוד לעשות עצמו שמח, ללמוד ולהתפלל, ולהיות כל היום בשמחה, כך הולכים להתחדש חיים טובים ואמיתיים, הסימן הוא התפילין, סימן להתחדשות.

כח של תפילין מתחיל בחצות הלילה, בלילה השכינה המלכות מתקטן ויורד, בחצות נגמר ויורד למקום שמשם עיקר יניקת החברה, אז קמים לעסוק בתורה להכין את התפילין, משם יוצא הכח להתחדש, שיכולין להניח של יד

## דרכי נועם

לפני של ראש.

ממילא יכול אדם להניח את השל יד לפני של ראש.

כי מסביר היה צריך תחילה של ראש, מוחין, והמוחין יאירו למטה, בחי' של יד, להוריד לתוך המדות ואח"כ נכנס להאיר למלכות. איך יכולין להניח של יד לפני של ראש?

זה בדיוק הבעיה שיש לנו, ה' מחכה לך, שאתה תתחיל להיות שמח, הוא יתן לך שמחה, אם אתה לא מתחיל, מממם. העיקר הוא התעוררות דלתתא, תתחדש קצת. אין מושג 'לא הצלחתי', כי מה שניסית זה הכל, נסית ללמוד וכו', בשביל זה אתה נוסע לרבינו, רבינו אמר שהצלחת. תסתום את הפה מלדבר בעיות, לא עם הרב ולא עם אף אחד, מדברים רק מישועות. ויודעים שה' בודאי יעזור. הולכים עם אמונה והתחזקות. תקוה גדולה, לקיים שותי, להתדבק בה', ולהצליח בכל דבר בתכלית השמחה. שכל מה שיש לנו, יהיה מזה שמחה חיות וחיים. ההתחלה צריך להתחיל לבד.

סימן לדבקות זה תפילין, כלומר שכל הדבקות שלך מתחיל מהחושך שלך, יש לך ירידה, ירדת כדי לעלות.

בליה שלומדים תורה לפני התפילה, מזה נהיה הכח להניח תפילין לפנות בוקר, מתעורר האמונה שלו בבחי' תפילין, בבוקר אתה יכול לקחת את התפילין של יד, שזה מוחין דמלכות. מעלים את הסוודר ואת החולצה, זה מאד קשה להניח התפילין, ואח"כ הקשר, צריך מאד להזהר שיהיה על המקום. וכן לכסות, ועושים עם היד תנועה של בקשת קדושה, ככך כתוב בסידורים, ומזה נגרם לאדם חשק. חוטמא קדישא.

כשהיה ביהמ"ק קיים היה הארת חוטמא, נוקד"פ, זה גרם שהיה חשק, בביהמ"ק, לאחר חורבן ביהמ"ק אין חשק, לכן מתבודדים שיהיה חשק לתפילין.

רבינו הוא היחיד שקירב אותנו והעמיד אותנו להתבודדות, תדבר לה', ימי אלו, כל יום תגיד 'פרקי תהילים, רבע שעה לקוטי תפילות, התבודדות רבע שעה, אין לך דיבורים? מי שאל אותך, הוא שומע, תדבר. ואח"כ תעלה יותר. כי ההתעוררות הוא מלמטה אף כשאין חשק. ומתי זה מאיר, כשדברים בצדיקים, זה עושה שאנו יכולין לבלות ימינו בהתבודדות. כמ"ש בסי' ב'.

וכן הוא סוד תפילין, המקום העיקרי שמתעורר נוקד"פ זה בהנחת תפילין של יד, לכן מבקשים עם אצבעות היד, אבא תן לי רחמים. ואז נמתק הדיבור, כי הבעיה של האדם זה רק דיבור מרירות. ההתעוררות תלוי בפה שמדבר שמחה, ומתקן את הנפש, לשמח את עצמך לראות רק את הטוב,

רבינו נתן לנו כלים, משיבת נפש, תקרא את זה, תקרא את זה, תחזור על זה, תעבוד על זה, תדע את זה, בלי זה, אתה מת כבר מזמן, תקרא את האור של רבינו בתוך הספר שלו, ואח"כ תבא לאומן ותבין יותר מה זה. ההתקרבות לרבינו זה לחזור דברי רבינו, דברי חיזוק, משהו שמעורר ונותן מוחין. בלי תורה, יש לך מח של חתולה, חתולה הרבה יותר חכם ממך, הוא יודע לאכול כל הדגים היקרים, אמנון לקס בס, הוא יודע להשיג את הכל. אתה עצוב לא משיג כלום, תשיג חיים, יש אור של רבינו, התקרבות לצדיק בחודש אלו.

זהו תפילין של יד, אדם שבור ומבקש רחמים, אתעוררת דלתתא גורם שהשארית המלכות מתחבר אל הקדושה,

דווקא יד שמאל, לעלות לשורש הגבורות הדינים, הדיבור עולה לדין דקדושה, לכן מניחין על יד שמאל, קבורת, הכי קרוב למח הקטן. והעיקר זה הרצועה, להזהר שהקשר לא יתהפך, להכניס אצבע מלמטה לישר אותו שלא יתהפך, עושין עוד כריכה, העיקר שלא יתהפך הקשר.

רצועה בגימ' ש"ע נהורין, עתיק יומין, יחוד כזה של מקיפין כאלה ששייכים לאותו הדבר שזה אור הפנים, ש"ע נהורין, מאירים לך שם במקום החשוק הזה.

בהמשך המאמר רבינו מגלה עוד, שאחרי שהיה לך חיות, התעוררות, חיים חדשים, נותנים לך שכל ודעת, בושח דקדושה, ידום וישתוק, והבושה הזאת משכיח מהאדם את כל הבעיות שלו, שוכח, בגלל שמתבייש מה', לא מבין בכלל שיש בעיות ובני אדם, זה נדמה לו כמשוגע, כי הוא מתבייש מה', כשאדם מתבייש ממך, אתה אוהב אותו, איי זכיתי לנקודה טובה, זהו עיקר תשובת אלול ור"ה, באים לבושה גדולה בחי' תפילין, שזהו עיקר מעלת האדם, קרקפתא דמנח תפילין, בא ליראה ובושה, וחושב מגדולת הבורא ולא מעצמו.

אדם נברא לחשוב מגדולת הבורא, לכבד את ה', לא לחשוב על עצמו. נכון שצריך לחשוב איך לסדר מה שצריך לבשל וכו', לצאת מכל השטויות.

יש גבורות ודינים שמרמים את האדם שהוא רודף את עצמו יותר ממה שאלף שונאים יכולין להזיק לו. אלול מפסיקים את הרדיפות. כי ה' הודיע למשה רבינו שהוא רחום וחנון, והעולם מתנהג ברחמים.

עיקר הדינים זה העצבות של האדם בעצמו, הם הם הדינים, שבירת הדינים ע"י שבירת העצבות. תכניס בנפשך תקוה ושמחה, כי הכל בדעת. זה עיקר השכל והדעת שהזוה"ק מגלה. אלא שנדמה לאדם שהוא יותר חכם. תברח לה'.

איך עושים את זה, סימן לדבר הוא תפילין, לרדת למטה במקום חשוק בליה, מתחיל עם של יד, ונמשך אח"כ של ראש, ואדם התעורר וחזר לעצמו, במצב של פסח ויציאת מצרים בלי שום שאלות. יש לו הארת המוחין, חכמה, אין, דבקות, ובינה, הארת השכל והדעת השלם.

**[ב] וְאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְבְּחִינַת תְּפִלִּין, אֶלָּא שְׂעִינְעָה אֶת הַדְּבָר וְיִתְקַנְהוּ.**

העולם מלא ניסים ונפלאות. השמש והירח, הכל ניסים, אשר בדברו מעריב ערבים, אני רואה דבקות וגדולת ה', והנה ה' עזר לי, הייתי צריך מנין והגיע מנין, ב"ה היה לחם, ב"ה יש ניסים להתקרב לה', זה אמיתת העולם.

יש כיסוי של נגה, כאילו יש עולם, כל זה ה' ברא שיהיה מכוסה, כאילו יש טבע. כאילו יש דבר.

ביציאת מצרים מתקנים הדיבור, מה שנראה כאילו עוה"ז הוא מציאות. התיקון הוא ע"י הדיבור.

**כִּי הַדְּבָר שֶׁהוּא רוּחַ פִּיּוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת פָּה. הוּא בְּחִינַת יָם, שֶׁכָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים לְתוֹכוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קהלת א'): כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם.**

כלב בגשם מתנער א מחיה. כל הבריאה שמחים, כל האטומים, שמחים, היחידי שעצוב, זה האדם, הדבר היחיד בעולם שיושב ועושה קלאצן. כל הבריאה הוא סדר מופלא.

אלא שאדם יש לו חכמות. אין חיות כי אין אמונה. האמונה זה החיות.

כל הנחלים הולכים אל הים.

הפגם הוא החתים בשרו, התקלקל עור בהמה, צריך לחדש את הנחלים, הנחלים מתחדשים ע"י מצות תפילין. כ"א שמות הויה, וד' פרשיות, וד' בתים, וה' קידשנו במצותיו מיד ביציאת מצרים, תיכף, קדש והיה כי יביא, תעשו תפילין, תתחילו מחדש, נתן לנו את התורה כמו קמיע, מניחין קמיע כמה דקות בבוקר, וכמה שאתה יותר מדבר עם הקמיע הזה, אתה מתקן את הדיבור, בדברי התפילה, ברכות קרבנות פסוד"ז, מודה לה', כך מתקן את הדיבור, לא אומר /אוי אוי, אלא ברוך שאמר, ישתבח שמך.

יש חמשת אלפים תיבות בתפילה, הספרדים יותר. כמה שאתה מדבר דיבורים טובים, לומר שירות ותשבחות לה', הדיבורים האלה מתקנים את הכל. וזה צריך להגיע לשלימות שזה ה' שפתי תפתח

כשבאים לעמידה, כבר תיקנת את עולם העשיה, גשמיות. יצירה תיקנת את ההרגשות. בבריאה תיקנת את הרמ"ח תיבות, רמ"ח איברים, רומח וכח שלך, כשבא לעמידה, לוקחים כל הבריאה כוללים את זה באלקות. וזה נעשה בשמונה עשרה

לפני זה אומרים 'אדנ' שפתי תפתח', פירש האריז"ל שזה להמתיק את הדינים, פר ושך דינים, כח המציאות של הדין, שעכשיו בחודש אלול ממתיקים את הדין. ואנו נוסעים לרבי קדוש וטהור מאד, להמתיק את הדינים.

וזה מרומז שם בתיבות אדנ' שפתי תפתח, ה' ברא עולם שיהיה הסתרה, שיהיה לנו עבודה מה לתקן בעולם, ובכל התפילה צריך לדבר הרבה דיבורים טובים, שזה נקרא תפילין, תתחיל להרים לתקן את הדיבור שנפל. ישנת, תתחיל מודה אני לפניך, כמה שיותר קשה, יותר שכה קרבנות, תדבר יותר, אתה מתקן את הבריאה, כל השונאים והמניעות מתבטלים, כי אתה מדבר דברי תפילה, ומעלה את הכל.

שפתי תפתח, הרי דברת כבר, אלא שעכשיו נעשה פתיחת שפתיים, שהנחלים עולים לקבל שפע חדש מעולם האצילות, אחדות אלקות. שפע חדש, והתפילין מתחדש.

תפילין זה קדושה גבוהה מאד מאד מאד, ממש כיציאת מצרים, וזה מתחדש אצלינו, והנה יוצאים מהסתימה והשינה, ומתחדשים. כי ה' רצה שיהיה ההתחדשות.

עברה שנה, אדם התלכלך לגמרי, הנה מתלבנים, מתחדשים, אל תסתכל על אתמול, תחזור לתורה תפילה התחדשות, תחזור לאמונה קדושה חיות ושמחה, אל תאמר שלא הלך לך. תהיה בשמחה

מבקשים מה', ה' שפתי תפתח, אז יהיה דרך שתראה שכן הלך לך.

וּכְשֶׁפּוֹגְמִין הַדְּבָר שֶׁאִמַּר 'קִשָּׁה לִי', או מְקַלְל וכו', ואומר

שלמה המלך היה חכם גדול, מה הוא אמר כל הנחלים הולכים אל הים, הפירוש הוא שאפשר לתקן את העולם. כי בדרך כלל יש נחלי הקדושה והם נמשכין למלכות. המלכות יורד תמיד, מציאות המלכות מקבל את האורות, מקבל שפע, כדי שיתגלה מלכותו. שיהיה דרך להמשיך לעולם הבריאה יצירה עשיה, שיהיה מציאות נפלאות גדולות בעוה"ז דצח"מ, והמלכות מקבל שפע בשביל להשרות שכינה בתחתונים, ונותן לנו שכל ודעת.

פרעה יש לו שכל כמונו, אנו חסידי פרעה והמן, ה' ירחם, פרעה אומר לא יודע את ה', עד שמשח עשה שהוא כן ידע את ה', בקרי"ס, התגלה תיקון הדיבור בשלימות. י"ב קרעים, י"ב סוגי לשון, בכל יום עוה"ז יורד למצב של ניצוצין נפולין שזה אחיזת צד הרע בכח הדיבור.

אנו צריכים בכל יום להעלות את הניצה"ק האלה, האם יש לנו כח.

אדם חושב שאין לו כח, אין לי כלום,

ה' עשה דבר מעניין, הים יש לו הרבה מים, למה עשה ה' שהנחלים הולכים אל הים, וזה פלא פלאות, נסים ממש, דברים מפליאים, הים לא נופל לנחלים, רק הנחלים לים, למה לא הפוך, הרי יש לים מספיק מים.

בזה"ק מבואר הנחלים ז' מדות. אתה מבין מוחין ושפע אל הנחלים ז' מדות. והם מתקנים את המלכות בחי' ים. כלומר שיש לך כח אדיר לבנות המוחין והן הולכים אל המדות לתקנם, אלו הנחלים, והם מתקנים המלכות. ים, כי אתה מעלה אתערותא דלתתא מן הים הגועש והרועש.

הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה, בים אין דרך, הספינה נוסעת אין שום כביש, שובל לרגע. אפשר לעשות דרך בים, ים הוא משהו סוער, המצב שלנו. רוח סערה.

**וְהוּא בְּחִינַת אֲדָנִי, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תְּהִלִּים נ"א): "אֲדָנִי שְׁפָתֵי תִפְתָּח".**

למה רבינו מביא את זה, כי מגלה לנו סדר התיקון, כשאדם מדבר בבוקר, מודה אני לפניך, אומר את הברכות, מתחיל לדבר, הדיבורים האלה הולכים אל הנחלים, ממשיכין מוחין, זה בחי' תחילת הקמת התפילין, הקמת המלכות. אתערותא דלתתא כדי שיהיה תפילין, י"ח ברכות הם לפני התפילין, הנחלים הולכים אל הים, יורדים למקום הדינים, מקום הכיסוי, ועושים אתערותא דלתתא, והנחלים נמשכין ויש חיות ושפע, עשר מליון דולר בבנק. כן, אתה. מאיפה? כל יום כל יום זה בא. כן. אם תהיה שמח, מבטיח שיהיה לך. ומבטיח גם שאם לא, לא יהיה לך.

הנחלים, אנו צריכים לעשות נחלים חדשים בכל יום, להמשיך את החיות בתוך הים, שבסופו יש אחיזת הקלי', לדחות אותם, והניצה"ק עולים והנחלים מתחדשים ליותר גדולים, אור פנימי, זמין למהו, מתחיל להתגלות, עוד ועוד, עד שיהיה התנוצצות המוחין ויש אור התפילין. ולכן צריך דיבור.

הסדר הוא לקחת את ראשית ההתחלה שביום, בחי' קימת חצות. לקום מהמיטה ולהתנער.

למה לא להיות חתול או כלב, למה לא? יותר טובים מאיתנו, כשעובר עליהם משהו, הם מתנערים ושוכחים.

## דרכי נועם

על צרות לא עם הרב ולא עם אף אחד, הפה יש לו כח אדיר, אנו מקשרים את הכל לה' ע"י ברכות תפילות ודיבור פה.

איך נפלה הבריאה, פעם היה סיפור, היה אדה"ר, הכרת אותו? סבא בלי מקל. הלבושים שלו היה תיקון כל הבריאה, הוא נברא באופן שכל הניצה"ק שבועולם עד שיבא משיח, הוא מתקן, ברגע שנברא וקרא שמות, תיקן את העולם, היה צריך עוד תפילה אחת והיה בא משיח, אלא שבאמצע היה קלקול, ונפלו הלבושים, ונעשה רוח סערה, לכן אנו צריכים לאכול לשתות ולסדר דברים.

הנה אנו באים להמליך את המלך בר"ה, בר"ה נברא האדם, חוזרים להיות בן אדם.

בעוה"ז היום הנגה מכסה, ועל זה מכסה תאוות אש מתלקחת, ועל זה ענן גדול, ובחוץ רוח סערה. האריז"ל מסביר שם. אני לא צריך הסבר, רק יודע שישתבח שמו שיש רוח סערה, לכן יש לי עבודה, אני עובד אצל ה', דבר שני, בלי רוח סערה כל העולם היו מחפשים את רבינו, למי היה כח לקרב אותם. כיון שיש תאוות, לכן נשאר גויים בסין ושמאלנים וכו'. אבל ה' רוצה שנחזיר אותם בתשובה ושגם אנחנו נחזור בתשובה.

הרוח סערה זה עיקר הקליפה, הבלאגן שיש בעולם, ב"ה יש הרבה עבודה בשבילנו, יש שקר של הגויים, ויש שקר שכל אחד מקובע במשפחה שלו, ויש שקר שנכנס בתוך אנשי סאמיטיים, שקר בתוך חסידות וברסלב, כאילו אסור להיות לחשוב דבוקת ושיותי, וסגול דקסא וחיריק דסג, יש בלולים כאלה בעולם, מרמים אותך ברמאות כזאת, אתה נמצא בבלוף כזה, עולה לך החיים שלך בזה ובבא. זהו רוח סערה.

כי העונש על החטא הוא שאין לך אמונה, ואתה נהיה חכמולוג. או חתול. סתם טמבל. ואתה לא תופס מה שהולך פה. יש רבי, יש אמת, תלמד את זה, תתעורר. באלול הוא הזמן שמתקרבים לרבינו, תצא מהראש שלך, והעיקר לצאת מהדיבור הרע, רק להיות בשמחה, לדבר דברי אמונה, להרבות דברי אמונה ותקוה, ותראה ישועות.

פגם כל כ"ז אותיות.

האותיות הם הכלים. כל מה שיש בעולם הם כלים, יש הרבה מדרגות של אורות וכלים. אההה. והם נתפסים, כשלא מתקנים את ה' מוצאות הפה, ה' שפתי תפתח. אם כן מתקנים את זה, הם נהיים כלים לאור. ואז 'רוח סערה עושה דבר', שהדיבור שלנו מתקן את הרוח סערה. זהו ענין של ר"ה. לדבר לה'.

ה' יעזור לנו שנתחיל לדבר דיבורים בימים האלה, נשוב בתשובה שלימה, לא לדבר שום דיבור של עצבות. רק שעות של שמחה, תשתגע משמחה, תהיה שחקן קומדיאן וקוף, העיקר להיות בקי בשוב, לדעת שה' מתכבד איתך, אתה לוקח בגדי אדה"ר, רוח סערה שנפל, שנדמה לך שזה מציאות. כל כולך מרומה לגמרי ברוח סערה, ולא יכול לצאת מזה. כמה שמתגלה יותר אור רבינו, זה יותר נעלם, כאילו אין לחשוב מה'. ואפילו אחד רוצה לעזור לשני, אין לו כח לדבר. זה עיקר התפילין, לשבור את הרוח סערה, את הקץ כל בשר, ולהתחדש בכל פעם, יש התחדשות המוחין שלוקח את החמש גבורות תפילין של יד, ומקשר את זה לתקוה, לנוקד"פ, רוח חיים דקדושה, מרים את הים ומבקש קדושה.

'לא הולך לי', יש לי כזה עבר והוא וסיפורים, תצא מזה כבר, תרים את המלכות, **נְשֹׂאָה אֶדְנִי, אֶזְעַל עַל יְדֵי הַפָּגָם, נְעֻשָׂה מְרוּחַ פִּי, רוּחַ סְעָרָה.**

תרגול מקרקר, והסוס צוהל, בלי אותיות. אתה לוקח אותיות של הקב"ה ועושה מזה עצבות? לא מדברים שקשה, רק דברי שמחה, לחבר טוב אומרים קצת קשה לי, ואח"כ ישתבח שמו רק שמחה. זהו אלול ור"ה, המתקת הדינים. תתחיל לחיות. זכרינו לחיים מלך חפץ בחיים, תפסיק לרדוף את עצמך עם הבעיות והעצבות. ב"ה יש לך לחם וגם מצה, וקרקרים, תהיה שמח יהיה לך כל טוב, זה תיקונים, תקבל הכל בשמחה.

ה' שפתי תפתח, תכניס אותי לאור של אצילות. שזה מתחיל בבחי' תפילין, התחדשות המוחין.

התחלנו לראות תמונה כללית שזה מציאות של ר"ה, זכרינו לחיים זה בחי' תפילין.

נכנסים לחודש אלול להמשיך את המוחין האלה, כל הנחלים הולכים אל הים, לתקן את הים העליון ע"י הנחלים החדשים.

וזה קשור לסוד אלול, הנותן בים דרך, יש ים סוער בעולם, זה המצב שעובר על אדם שהוא לא מוצא דרך, וכ"ש אם מדבר על זה, ה' ירחם. יש דרך בים, ה' פעל וריחם עלינו, עשינו עגל רח"ל, אחר יציאת מצרים. והנה היום משה רבינו יורד ואומר ה' בן מרחם עלינו, גילה כמה ה' טוב ורחום וחנון, אך אפייים, תתקשר לרחמנות. תבא לר"ה, אם כבנים רחמנו כרחם אב על בנים.

**כִּי כ"ז אוֹתוֹת כָּל אֶחָד כָּלֹל מִעֲשֶׂהָ, גִּמְטְרִיא ר"ע.** יש כ"ב אותיות ויש עוד מנצפ"ך.

**וְנִעְשָׂה מִבְּחִינַת הַדְּבוּר, הֵינּוּ מִבְּחִינַת אֶדְנִי, ר"ע אוֹתוֹת, סְעָרָה. ס"ה הוּא אֶדְנִי, וְר"ע אוֹתוֹת. וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קמ"ח): "רוּחַ סְעָרָה עוֹשֶׂה דְּבָרוֹ", נְעוּשִׁים וּמִתְקַנִּים אֶת הַדְּבוּר, וּמַעֲלִים אוֹתוֹ מִבְּחִינַת רוּחַ סְעָרָה:**

כולם שואלים, למה דוד המלך אומר 'רוח סערה עושה דבר', לכן התחלנו לומר שרבינו מדבר מהתיקון, שפתי תפתח הוא גם התיקון, וכל הנחלים הוא גם התיקון, מוכרח שגם פסוק זה מדבר מהתיקון, רוח סערה עושה דבר, מה זה רוח סערה? מה הקליפה הכי חיצונית שיש, כח המכסה על הקדושה הוא הנגה, כתוב בשער מ"ט דע"ח, שיש קליפה רוח סערה. בעוה"ז יש נגה, אדם שלא ראה בשמש שיש אלקות, יש כוכבים וכל מיני אורות בשמים ועוד דברים מפליא פלאות. רואים שיש הקב"ה, הגוי מסתכל ועושה תמונה, יהודי מקבל חיות שרואה גדולת ה', להכיר את ה' מהרוח סערה זה התכלית שלנו, לקחת את פגם הדיבור, את ההסתרה, ולהפוך את זה לאלקות.

אם אדם לא מהפך את הכוכבים והבריאה לגילוי אלקות, הדבר היחיד שהוא כן עושה, צרות. אין לי כמו שרציתי פרנסה וקשה עם הילדים וכו', זה מה שהוא עושה, זה נורמלי? זה גוי. לגוי יש צרות. רק צרות. אין לו כלום. לנו אין שום צרות. ברוך אלקינו שבראנו לכבודו. כי אנו עושים מצוות. וזה התכלית בעוה"ז ובעוה"ב.

תתפוס מי אתה בכלל, וגם כשיש מחשבות של קשה, תתקן עם הדיבור הטוב, הנה ה' בודאי יעזור לי, לא מדברים

## דרכי נועם

האדם. וְכָל הַמְלִישִׁינִיּוֹת וְהָרְעוֹת שֶׁדוֹבְרִים עַל אָדָם, החברה האלה שעושים את זה **בְּאֵי מְרוֹחַ סְעָרָה**, כדי שנתקן את זה, כמה שיותר שונאים וליצינים, זה כדי שנתקן יותר, ויהיה לבושים מכובדים הרבה יותר, **מֵאַחֵר הַדְּבָרִים הַזֶּה**. גם אם מישהו אמר עליך משהו, הרבי בחידר נתן בזיונות, ב"ה, תודה יותר ויותר. כי זה עיקר מלכות ה', לגלות שמלכות ה' נמצא בעוה"ז, גם כשאני לא מרגיש טוב ועובר עלי ולא עוזרים לי, זה יותר טוב. כשנסעים לרבינו נהיה אדם נורמלי, חי, אהללה הויה בחיי, זכרינו לחיים, אנו עובדים את ה' בכל דבר, זהו התכלית בלי ספק.

באנו לעולם לתקן את הנגה, בחי' אחר הדברים, תיקון המלכות באחוריים בחי' נסירה דר"ה, תיקון המלכות.

**כִּי הוּא בְּחִינַת קֶץ כָּל בָּשָׂר (בְּרֵאשִׁית ו') שְׁעוֹשָׂה קֶץ יוֹסֵף לְכָל בָּשָׂר: וּבְנֵי אָדָם שֶׁהֵם דְּנִים אֶת כָּל אָדָם לְכַף חוֹבָה, וְחוֹקִים תָּמִיד עַל חוֹבוֹת בְּנֵי אָדָם, הֵם מְבַחֲשִׁין קֶץ כָּל בָּשָׂר.**

היו ברסלבר חסידים אמתיים, אהבה כזאת, שלום עליכם וכו', ואם אתה נכנס במקום כמו לוע הארי, תדע שבעל הבית הוא הסט"א בעצמו, חוץ מאנשים יושבים בפינה שלא מפחדים מהם.

**כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (אִיּוֹב כ"ח): "קֶץ שָׁם לַחֲשָׁךְ וּלְכָל תַּכְלִית הוּא חוֹקֶר", (עַיֵן בְּזֵהר מִקֶּץ קצ"ג), שֶׁהוּא חוֹקֶר תָּמִיד לַעֲשׂוֹת תַּכְלִית וּכְלִיּוֹן לְכָל דָּבָר, וְלַעֲוֹרֵר דִּין וְלַהֲלִשִׁין וּלְקַטֵּר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעְיָה נ"ז): "וְהָרָשָׁעִים כָּיָם נִגְרָשׁ כִּי הִשְׁקֵט לֹא יוֹכֵל".**

כתוב בזוה"ק, יוסף עושה קץ, קץ שם לחושך, ויקרב קץ משיחיה. להפוך את הקץ, שזה הדין הקשה. כל המלחמות שיש בעולם זה בגלל קץ כל בשר, רוצה בני אדם, בשר, מאכילים אותו כל הגויים השונאים, הוא רוצה לעושת סוף. כך יש אנשים, רוצים לעשות תמיד סוף לחיים שלך, קמים בבוקר בכל יום לעשות סוף וקץ, אלא שמטרה לא נותן לו להרוג את עצמו. אתה מהפך את זה לתפילין. אני חי לעולם, אין קץ, אלא קץ הימין, הנשמה שלי חי לעולם, הגוף שלי, זה עבודה, הכל יעבור, אל תעשה קץ מהשעה שלך, זה שעה נפלאה ומתוקה. זהו אלול, אני לדודי ודודי לי, אני שליח של ה', ממליכים את ה'. ומה שעובר, מתוודים אל ה', ומתקנים את הדיבור עוד יום ועוד יום, יש כאן תכלית להפוך את הבריאה לאין סוף, אין קץ

למה רבינו מודיע לנו ענין השקט לא יוכל, כי אנו נמצאים בעולם של דיבורים רעים, גויים, שמאלנים, ואתה בעצמך יותר גרוע אם אתה מדבר לא טוב, מלשינות וכו', אל תהיה שם. תהיה בעולם שכולו תודה והודאה, חיים וחיות.

**וְצִרִיךְ כָּל אָדָם לְרְאוֹת, לֵאכָפִּיא סְטָרָא דְקֶץ כָּל בָּשָׂר, תַּחַת הַדְּבָר שֶׁל הַקְדָּשָׁה. שֶׁאִפִּילוֹ אִם יֵשׁ לְךָ קֶץ כָּל בָּשָׂר, תִּסְתַּכַּל בְּמֵרָאָה כִּשְׁאֵתָה לֹא שִׂמַּח, שְׁלוֹם רַבִּי ק' צַעֲלַע, מִיָּאוֹ, אוֹ אֲרִיָּה כֹהֵ, חֲתוּל שְׁבוּעָס, זֶה מִשְׁהוֹ. תִּכְפֶּה אוֹתוֹ תַּחַת חֶבֶל וְצִבְתָּ קֶשֶׁה מֵאֵד, לֹא מִפְּחַד מִמֶּנּוּ, הַחֲתוּל תּוֹפֵס אֶת הָעֵבֶכֶר בְּצוּאָר, כִּךְ אֲנוּ צָרִיכִים לִלְכֵּת עִם הַיֵּצֶה"ר, כֹּאפֵ, הַכֵּל בִּכְחַ הַדִּיבּוּר. רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם תֵּן לִי כַח לַדַּעַת שֶׁהַכֵּל שְׁטוֹת וּדְמִיּוֹן, אִם אֵתָה שׁוֹאֵל מִתִּי זֶה יִשְׁתַּנָּה, יִקַּח עוֹד שְׁנָה, תִּפְסִיק לִשְׁאֹל מִתִּי זֶה יֵלֶךְ.**

**כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֵהר (וַיְחִי רל"ח. וּבְזֵהר בְּלָק ר"ז): "אֶסְרִי**

אע"פ שעדיין אין ראש, לכא' כשאין ראש היד לא עובד, ה' עשה יד החזקה אפילו שלא היה ראש, אחכ היה ראש.

אלול, אני לדודי, מהמקום שלי אתערותא דלתתא, בקי בשוב, ודודי לי, ברצוא.

ה' יעזור שנזכה להתחדש.

**וְרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה, הוּא מְקַטֵּר הַגָּדוֹל, שֶׁמִּמֶּנּוּ בָּאִים כָּל הַקְטָרוֹגִים וְהַנְסִיוֹנוֹת. וְהוּא אַחֵר הַדְּבָרִים, שֶׁהוּא יוֹנֵק מֵהַדְּבָר, יֵשׁ אַחֲרֵי הַדְּבָרִים, תִּרְגוּם, לְבוּשׁ, רוּחַ סְעָרָה, אַחֲרֵי הַדְּבָרִים, אֲבִרָהּ אֲבִינוֹ מִתְקַן אֶת זֶה, רַק אֲהַבָה, הַנִּסְיוֹן הוּא שְׁאֵתָה רֹאֶה אַחֵר הַדְּבָרִים, אֵל תִּרְאֶה אוֹתָם, קֶם בְּבוּקֶר וּמִנִּיחַ תִּפְלִין וְלֹא רֹאֶה אַחֵר הַדְּבָרִים, אֲעֵ"ה כִּבֵּשׁ אֶת הַמַּלְכִּים, יֵאֵר אֲרוּרִים, וְכֵן בְּמַחְזָה, בְּכֵל הַתִּיקוֹן כְּתוּב אַחֵר הַדְּבָרִים, שֶׁאֲהַב אֶת ה'.**

אלול זה אהבה, יומיים ראשונים, תרומת הדשן אמר שעתיים ברוך שאמר, העיקר זה התפילה והדבקות בה', תחשוב מה', ואחכ בהתבודדות מה שאתה יכול. לא 'עושים' התבודדות. כי אתה לא שחקן שעושה את עצמו עושה את עצמו כאילו מתבודד, תפילה זה דבקות בה', תחזור אליו מהמקום שלך, מה שעובר עלי, אתה עושה את זה, אני מודה לך.

אחר הדברים, ואז נכלל אחוריים בדיבור, ואז בחי' עקדה, שופר, אילו של יצחק שמתקן את הדיבור.

היצר הרע לא יכול לנגוע באדם רק אם הוא מדבר לא טוב, אדם בעצמו פוסק לעצמו. כי הדיבור הוא כח גדול והאמונה והתקוה זה יותר גדול, גם כשאין לך, לכל הפחות תדבר דברי תקוה.

תוקעים בשופר באלול, לדוד ה' אורי וישעי, ממי אירא, ה' מעוז חיי, אני בוטח בך, יש לי במי לבטוח, יש רחמים וחסד, תצא מהדין, תחזור למלכות ה'.

**כְּשֶׁמוֹצֵא פֶּתַח לִינֶךָ. הֵינִי "לִפְתָּח חֲטָאת" (בְּרֵאשִׁית ד'): וְכִתִּיב (מִיכָה ז'): "שְׁמֹר פֶּתְחֵי פִיךָ" וְכוּ'. יֵשׁ הִרְבֵּה יִחוּדִים קְדוּשִׁים, הַמְקוּבָּלִים מֵיִיחָדִים הִרְבֵּה יִחוּדִים בִּפְסוּק הַזֶּה 'שְׁמֹר פֶּתְחֵי פִיךָ', זֶה יוֹתֵר מֵעֲנִיין כִּשְׁזֵה יִחוּדִים, אֲבֵל גַּם אִישׁ פְּשׁוּט, פְּשׁוּט תִּשְׁמֹר פֶּתְחֵי פִיךָ, הֵן לַעֲצֹמֶךָ הֵן לְאַחֲרֵים.**

בר"ה עושים נסירה, כי הכל התקלקל, צריך לבנות את האדם, בונים את הפה, במלכויות זכרונות שופרות. תוקעים בשופר, אומרים לה', אין לי פה, צריך שופר, עולה למעלה וממשיך התחדשות של תפילין.

כונות שופר בגימ' תפילין. פספסי'ם דיונ'סים' וכו',

שמור פתחי פיך, אל תשמע ליצינים ושונאים, אין לי עסק, רק לשמור פתחי הפה, לתקן את הדיבור מחדש, כי יש רוח סערה, לא רוצה שום בלבולים, רק ישוב הדעת, אין עוד מלבדו, אני דבוק ה'. מה שעבר עלי, ה' ימלא את החסרון פי אלף ישועות. רק תשמור פתחי פיך.

**וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֵהר (וַיֵּרָא קי"ט): "וַיְהִי אַחֵר הַדְּבָרִים וְהָאֱלֹקִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם הִיָּה לוֹ נִסְיוֹן, הַתִּיקוֹן הוּא בְּחִי' אֲבִרָהּ.**

**אַבְרָהָם". וְהוּא מְסַעֵר גּוֹפֶה דְּבַר נֶשׁ זֶה מֵה שְׁעוֹבֵר עַל**

## דרכי נועם

תורה ח תניינא שיעור ו. יום ה' פרשת שופטים, ר"ח אלול

פו

[ב] אָף לְבֹא לָזֶה, לְבַחֲנִית קוֹל הַנָּל, הוּא עַל יְדֵי תַפְלָה. כִּי עֶקֶר הַתַּפְלָה הִיא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים (כַּמְבָּאָר בְּפֶרֶק ב' דְּאֲבוֹת), וְעֶקֶר הַרַחֲמִים תָּלִי בְדַעַת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעְיָה י"א): "לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הָרָקָדְשִׁי, כִּי מְלֶאכֶה הָאָרֶץ דַּעָה אֶת ה' כְּמִים לַיָּם מְכַסִּים".

רבינו מדבר לפני הסתלקותו מענין התוכחה, שתהא תוכחה שמחיה את האדם, כל הנשמה תהלל יה, להכניס באדם נשמה. למה, כי ה' ברא עולם שכל העולמות יקבלו חיות, ויהיה נחת רוח למעלה, יהיו תיקונים לגלות כבוד ה'. וכל זה שייך רק כשיש לאדם נשמה, ריח טוב. הריח הוא שהאדם מעלה נחת רוח להקב"ה, ונמשך עליו התחדשות. ולכן צריך להזהר מאד, כי אם אדם שובר את עצמו, ומתייאש, ומוכיח ומתעורר מאד, הנה עברה עוד שנה, וכי באמת בשנה הזאת אשתנה לטובה באלול, ע"ז נכבה שפע כל העולמות התלויים בו.

זהו צוואת רבינו, אני בא לשנות אותך לטובה, אם לא, אדם בבעיה, צריך להסתכל על עצמו באמת. להתחזק. ולעסוק בתפילה כראוי ע"י רואה מתיקות ההתחזקות, שיכול להחזיק מעמד.

אומר רבינו שיש קול המוכיח הראוי, כמו שהארבנו להבין מהותו שהוא שפע של עתיק יומין, ה' מלך גאות לבש. כי בכל יום יש הכאה ממדות הרחמים, כשמכין עם הטלית בשעת העטיפה, וכן התפילין הכאה ממצחא דשערי, מדות הרחמים מכים ומתגלים.

ה' מלך גאות לבש אומרים בקבלת שבת, עולים בשבת יותר גבוה, ויש בחי' שערות של מדות הרחמים. שהוא ענין גבוה. וזה בחי' נשאו נהרות קולם, וזהו נהר יוצא מעדן להשקות את הגן, פירוש בזה"ק, שיש ענין צדיק שפותח עדן העליון, עתיק יומין מדות הרחמים, לא רק חכמה ובינה, אלא הרבה יותר גבוה.

מזה שח רבינו קודם הסתלקותו, שישאר תיקון לנפשות ישראל תמיד, זהו כח משה רבינו, הצדיקים השלמים שהם פותחים שורש מדות הרחמים.

היום ראש חודש אלול, היום פעל משה רבינו רחמים, אחר חטא העגל היה קלקול גדול, ה' רצה לבטל לגמרי מדת המלכות רח"ל שיהיה הנהגה אחרת, ומשה רבינו פעל שכן יהיה מדת המלכות, זה כן יוכל להצליח. והיום ר"ח אלול נתגלה שיש מדות הרחמים, יש סדר המשפט, לשוב בתשובה בישוב הדעת, לאחר שאתה נכנע לפני ה', אתה בקטגוריה אחרת יש הנהגה של רחמים, באלול מתחיל להאיר מקיפין דמדות הרחמים, והנה אנו באים להאיר את זה בעולם.

וזהו נהר יוצא מעדן, נהר הוא חכמה ובינה ביחד, יוצא מעדן ממדות הרחמיים העליונים, להשקות את הגן, שזהו קול המוכיח הראוי, קול הוא שפע של מדות הרחמים שמתלבש ויוכל לרדת עד אלינו התחדשות הדעת, סליחה מחילה וחיות. וזהו ענין י' מיני נגינה. כמו שנתבאר באריכות שאדם צריך לבנות את עצמו, בתחילה שיר מרובע, מלכות

לגפן עירה", יהודה אתה יודוך אחיך, הברכות הגדולות שקבלו מיעקב, ראובן זה ראיא, שמעון שמיעה, יהודה זה הדיבור, אין מי שיכול לדבר בעולם רק האדם, האדם מחדש דיבורים.

יהודה כתוב עליו, ידך בעורף אויבך, מה הכונה, גיבור? אלא שמתקן את כל הבריאה, ע"י ברכות ותפילות.

(ח) יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף איבך ישתחוו לך בני אבך:

(ט) גור אריה יהודה מטריך בני עליה כרע רבץ באריה וקלביא מי יקימו:

(י) לא יסור שִׁבְט מִיְהוּדָה וּמַחֲקֶק מִבֵּין רַגְלָיו עַד כִּי יָבֹא (שילה) שילו וְלוֹ יִקְהֶה עַמִּים:

(יא) אֶסְרִי לַגָּפֶן (עירה) עירו וְלִשְׂרָקָה בְּנֵי אֶתְנֹו בֶּסֶס בִּינֹו לְבָשׁוּ וַיִּבְדֹּם עֲנָבִים (סותה) סותו:

(יב) חֲכָלִילִי עֵינַיִם מִיָּין וְלָבָן שְׁנַיִם מִחֶלֶב: תלת גוויין דעינא, לובן, תפילין, לבן, ל"ב שבילי החכמה, שיינים, זה הפה שטוחן את הכל ומעלה את זה.

איזה ברכות. ה' יעזור שנזכה.

בזה"ק מבואר שזה כח הדיבור, אוסרי לגפן, הוא יכול לקשור את החמור, את הרע של עוה"ז, קושר את זה לגפן, אהבה ויראה, שורקה זה נצח הוד יסוד, אתונו, כשירד יותר, תחזור לעצמו בכח הדיבור, לקחת את החמור, הדיבור הפגום, הרוע הזה, תקשר את זה לגפן ישראל.

'גָּפֶן' דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים פ'): "וַיִּפְקֹד גָּפֶן זֹאת", וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרָאשִׁית מ"ט): "וְזֹאת אֲשֶׁר דָּבָר". וְכִשְׁהוּא כּוֹפֵף אֶת רִחוֹ סְעָרָה, דְּהֵינֹו שְׁהוּא נוֹטֵל מִמֶּנּוּ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹכּוֹ, אֲזַי "וְקָם סְעָרָה לְדַמְמָה" (תְּהִלִּים ק"ז):

בגפן שלשה שריגים, אור הדעת, יד הגדולה יד החזקה יד הרמה, לשורקה, שורוק, נה"י שמשפיע למלכות. אתונו, אפילו שנפל יותר למטה, חמור מגושם כזה. לקשור את זה חזרה לקדושה

כֶּסֶס בִּינֹו לְבָשׁוּ וַיִּבְדֹּם עֲנָבִים (סותה) סותו:

ה' יזכנו להרבות באלול בתהילים ולקוטי תפילות, ולומר הרבה תפילות. לקשר את כ להבריאה חזרה לה', אני לדודי ודודי לי, לחשוב על כבוד ה', לצאת מעצמו לגמרי, כמה שאין לו שום עסק עם עצמו, יהיה לו שנה טובה וכל מה שהוא רוצה יהיה. זה הכנה לר"ה, להיות אדם מחדש. שיצא מלהיות כבוד מלכים רק כבוד אלקי.

וכך יהיה כל הברכות והישועות. נתחיל לחיות חיים, נדע מה זה חיים.

ה' יתן לנו חיים טובים ומתוקים, בקי ברצוא חשבון נפש מה לעלות. ובקי בשוב, ה' איתי ואצלי, יש לו כבוד ממני, והכל בכח הדיבור, וידוי, ונבא להשגות אלקות, כח של אלול. נמצא את הנחמה ושליומות הדעת מחדש, ונמצא את התפילין, המקיפין אור חדש לקשור את עצמנו אל המוחין קדישין, ונזכה לחיים, כל המניח תפילין זוכה לחיים, בסדר עבודת ה', נזכה לפעול חיים ורחמים גדולים אמן ואמן.

רבינו הק' גילה לנו המציאות איך להתקרב לה', לצאת מעצמך, תדבר לה', תאמר קצת תהילים, אבל תאמר התהילים באופן שאתה יוצא מעצמך, לחבר קצת התיבה עם כונה ושכל.

אדם אומר לא הצלחתי, מי אמר שצריך להצליח להתפלל בכונה, אלא לחבר את החושך והבלבול שלך עם תורה ודברי התפילה.

איך התפילה מתקבלת? קבלת התפילות נעשה כפי מה שאדם יותר קרוב לה', צדיק קדוש אומר מלה אחת וזה מתקבל מיד, כי הוא מאד מאד קרוב לה', אנחנו, כמה שאדם מתייגע בתפילה הוא מוצא רחמים, היינו אלקות.

לכן פתח רבינו בענין זה, לבא לבחי' קול, שאתה נמצא במקום רחוק מה', כמו שכתוב בתהילים פרק ה', כל מיני דברים קשים, (ה) כי לא אל חפץ רשע אֶתָּה לֹא יִגְרָרָע: (ו) לֹא יִתְּצֵבּוּ הוֹלָלִים לִנְגֹד עֵינֶיךָ שְׂבָאֵת כָּל פְּעָלֶיךָ אֲנִי: (ז) תִּצְאֵךְ דְּבָרֶיךָ כָּזָב אִישׁ דְּמִים וּמִרְמָה יִתְּעֵב ה': ואח"כ אומר דוד המלך, 'ואני', גם אני כך, אבל אני ברחמיך אבוא ביתך, (ח) וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבּוֹא בֵּיתְךָ אֲשַׁתְּחֶה אֶל הֵיכַל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ: כך מבאר בזוה"ק.

באלול אדם מתחיל לראות מי הוא, מה שעשית אתה יכול לתקן, זה הנחת רוח הכי גדול להשי"ת. וגם כשעובר על אדם מניעות קשות, משוגע לגמרי, אומר הפסוק, אף שאתה כך וכך, אבל אני ברוב חסדך, יש חסד ה', אבוא ביתך להתפלל, אשתחוה, אכניע את הישות שלי, את השכל שלי, את הדעות שלי, להכנס לביטול

זהו עיקר עבודת אלול להכנס לביטול, לצאת משלא כסדר, ולהתבטל לגמרי.

זהו שרבינו פותח כאן 'לבוא לבחינת קול', כי מי שעוסק בזה, רבינו יפעל עבורך. ההתחלה הוא ע"י תפילה

ואני ברב חסדך. ר"ת חב"ו, חיל בלע ויקיאנו. מה שרבינו ממשיך להלן בענין ההקאה של הסט"א ע"י מטה עוז.

מי זוכה למתנה הגדולה של רבינו שהוא מוציא את כל הבליעות של כלל ישראל, בזכות מי שמתייגע להתבודדות. זהו עיקר אלול, לקבל על עצמו לשבת לפני ה' חצי שעה עד שנהיה שעה.

כי באמת זה עבירה להתפלל כך, כמ"ש בגמ' לעולם יהיו דברים מועטים לפני ה', כי אלקים בשמים ואתה על הארץ, בפטר כשאדם מדבר בחוצפה לפני ה', או שהתפלל ולא נענה ונופל לכפירה, כך הוא שיטת העולם, כ"ש וידי דברים שאנשים נגד זה, שלא יביא עצבות. וכו', וכל זה כי אתה נכנס למקום חשוך.

הצדיק משליך המטה לפני התנין, במקום קשה של תוכחה, שיכולין ליפול שם. וזה בחי' תפילה. שאני מנסה לדבר עם ה', גם כשלא הולך.

ענין של רבינו, אדרבה, הירידות האלה שיש לך, הוא תחילת ישועתך כיון שאתה מתייגע לשוב לתוכחה שמחיה את האדם, זהו היגיעה בעבודת ה'. אם זה קשה, אין לעולם תירוץ על השאלה הזאת. וכן כשאדם מסתכל באמת על עצמו, הרי הוא בחשש שלא יתייאש, וכן בתפילה יש שמתייאש. דרך העבודה שעיקרה שמחה וחיות, שה' נמצא

דקדושה, לנצח היצה"ר, חן הוד דקדושה, יסוד תענוג וקשר דקדושה לה', ואח"כ שיר משולש מרגיש אלקות חגת, ואח"כ חכמה בינה כפול, ומעליהם שיר פשוט הוא העדן. עשרה מיני נגינה, בלי הצדיקים אין עשרה, בק"ש יכולין לעורר, צריך לעורר עד הסוף למעלה, זהו עדן. שיר פשוט.

וכאן באות ב' רבינו בא ללמד איך אנו באים לקבל התחדושת בחודש אלול, לבא לבחי' קול, שהצדיק מוציא כל הניצה"ק שבלעו הסט"א ועיז נעשה גרים ושפע נבואה ובירור המדמה.

וצ"ע מהו 'אך לבא לזה אך לבוא לזה', והרי הצדיק לבדו יש לו בחי' קול המוכיח ומטה עוז? אלא שהכונה 'לבוא לזה' שיהיה נמשך עלינו מדות הרחמים, בחי' קול, שתהיה איש אחר לגמרי, שיהיה לך פרנסה ובריאות ופרישקייט, שיאיר בך בחי' קול.

אתה לא יכול לאחוז בזה, כי אתה אפוי בתוך הקטנות המרה שלך, ולא יודע שיש משהו יותר טוב. לא יכול לצאת מהטבע שלך, כל אחד יש לו טבע אחר, אחד עצבני, אחד רק בסף, לא יכול להיות ברסלבר, להכנס להתבודדות תפילה ושמחה.

אומר רבינו לבחינת קול הַנִּלְוָה, הוא על ידי תפילה. כי עֵקֶר הַתַּפִּלָּה הִיא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים וְעֵקֶר הַרְחָמִים תָּלוּי בְּדַעַת, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה ו"א): "לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הָרָקִדְשִׁי, כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' כְּמִים לַיָּם מְכַסִּים".

קשר הדברים פלאי, פתח בענין תפילה ורחמים, ועבר לענין הקטנות והאכזריות שעי"ז נופל לתאוה וחטא.

הענין כי כדי שיזכה האדם לקבל דעת שמשנה אותו, אני לדודי ודודי לי, שיהיה לו שייכות עם הקב"ה. איך יוכל אדם לצאת מעצמו ולהכנס לגן עדן, נהר היוצא מעדן להשקות את הגן, יש קול המוכיח הראוי, רבינו קורא לזה 'קול', וכבר נתבאר שזה שפע גדול, רחמים גדולים שרק הצדיקים הגדולים יכולין להמשיך בנו, מה הכונה אצלינו.

אצלינו זה אלול. זמן שאדם משתנה. כמ"ש בס' כ"א, ר"ת אלול, לבושה ותשחק ליום אחרון, אתה איש חדש לגמרי, מקודם היה לבוש עם ג'נס וכו', והנה התלבש כמו יהודי, ומחר פעלץ כמו אדמור א מחיה. תלבש לבוש אחר, תבין שהעולם הוא כבוד ה'.

מה שהרבי אומר, ומה שאתה חושב, יש ביניהם כמה מדרגות... כי העולם מרמה אותנו אי אפשר לקבל אור רבינו. האור של רבינו הוא תיקון הדעת, כלומר רחמנות, מה זה שייך לענין תפילה. כי הדרך היחידה שאדם יכול להתחבר לישועה שלו הוא רק בתפילה. ה' נמצא, ויש מלאכים שרפים ואופנים, כשאתה צריך משהו, תתפלל. כשאתה צריך שכל ותשובה, תתפלל. וכ"ש בחודש אלול, מרבית בתפילה.

מה תפילה עושה? שאדם יוצא מעצמו. כי הדיבור הוא מציאות האדם. בכל יום יש ברכות השחר, קרבנות ופסודז ויוצר, אתה מתחבר לה' ע"י אותם הדיבורים, כי אפילו כשאתה מונח במקום מגושם, חושך וטבע, שזה מונע את השפע, כי העוה"ז נברא, יש כאן נגה וקליפות. וכל אחד כפי מעשיו גורם יותר קליפות. משמים השפיעו עליו פרנסה אלא שאין צינור שיגיע עד לשם.

כי עיקר תפילת השנה זה מלכויות זכרונות שופרות, י' מיני נגינה, כמ"ש בזה"ק שזה י' מיני נגינה בתפילות האלה כבר התפללת לכל השנה, אין לאדם השגה מה שנעשה כאן.

'ולבא לבחינת קול', איך ממשיכים את הרחמנות הזו, תיכנס ליגיעה לדבר עם ה', תתאנח, כמה שאפשר, תהילים, לקוטי תפילות. ועוד אנחה, מתייגעים, ולא מחכים דווקא להרגשה, אלא בחי' השלך לפני פרעה, הוא בולע את זה, לא מרגיש שהיה לך התבודדות בכלל כל השנה הזאת, סתם נרדמתי, זה סגולה להרדם כשמתבודדים... לא לכל אחד יש כח ללכת לשדה ליער. רבי יהודי בוודאי היה לך התבודדות

וכן בכל תפילה, יש ד' כריעות בכל תפילה. למה, רבינו אמר על אפיקורס אחד, מרוחק לגמרי, אמר רבינו, כשהוא נוטה את עצמו פעם אחת, נוטים כל העולמות. כל יהודי הוא כך, כריעות וזקיפות זה נורא נוראות, ב' כריעות וב' זקיפות מעלה את השכינה, ד' עליות שמאיר בהם אור הכתר. שורשי המוחין. בהתבודדות בוודאי זה השתחווה.

עיקר התשובה הוא שע"י התקשרות לצדיק, משנה אחת זה קדוש, פרק תהילים אחד זה קדוש, זהו אני לדודי, אני כן נכנס פנימה.

אנו צריכים לנסות להשליך תפילות ולא להסתכל אם הצליח פתיחת לב או לא, זו דרך רבינו, עוד שנה ועוד שנה, להתקרב לה'. תפילה עושה שאדם נכנס בתוך הרחמים, מתוך המקום הקשה שלו, כפי הפסוקים שהזכרנו לעיל דמים ומרמה, ואעפ"כ ואני ברוב חסדך, ועי"ז נתעלן הניצה"ק חב"ו, חיל בלע ויקיאנו.

ולכן צריך לנסוע לרבינו על ר"ה, להתחבר לקול של מדות הרחמים, להתקשר לאור של רבינו, הקול של תפילה, הקול יעקב, בתחילה כתוב חסר ו', קל חלש, אח"כ נעשה קול עם ו', ע"י השופר. וכך נעשה בשלימות.

כך מובן קשר הדברים, מי זוכה להוושע מי שעוסק בצעקה ורצונות. וכך זוכה לשמחה וחיזוק.

וזה שכתב רבינו שעיקר התפילה זה רחמים ותחנונים, זה לא הדבר שנודע לכל, אלא שאתה נכלל במדות הרחמים, תפילה בכונה, התבודדות, חצות, אתה עולה לעולם אחר לגמרי, עולם הרחמים, עולם הדעת. הרחמים הוא עצמו הקול. אתה נכנס למציאות אחרת לגמרי ע"י התבודדות. חצי שעה לא הולך, עד שנפתח והנה בא מוחין דגדלות, שבת אחר לגמרי.

זה עיקר החיים שלנו, כי יש לפעמים מוחין דקטנות, יש אנשים שמנים שיש להם מוחין דקטנות, ממש מסוכן, וכן עצבים שלנו מסוכן. תפסיק להתלונן, רק תודה לה' על החסדים, תצא מהקטנות. תבדוק לשפר מעשיך, ותיכנס לתפילה של רחמים, רבי נתן מגלה שקבלת התפילה הוא כפי מה שאדם יוצא מעצמו. סדר עליית התפילה הוא שיצאת מעצמך, כמ"ש בסי' א' סדר עליית התפילה מדרגא לדרגא, כשאדם יותר בטל, יותר כפוף, עד שיודע שרק ה' נמצא, ואז נתקבלת תפילתו.

ועיקר הרחמים תלוי בדעת, היינו חיבור עוה"ז ועבודת ה'.

כאן, ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, יכולין לעשות כל דבר בקדושה

חודש אלול, שאתה רוצה לשוב, אל תבכה למה אני צריך לישון ולעבוד במלאכה, ר' יהודי זה התשובה שלך לקיים בכל דרכיך דעהו, כל מה שאתה צריך לבריאות ולפרנסה, תעבוד את ה' שם, ותבדוק אם אפשר יותר תורה ועבודה ודביקות, והסתכלות בפנימיות. אז באמת יקיים בכל דרכיך דעהו. בלי זה, אין אלול. לא הכונה בכל דרכיך אפילו בעבירה. ח"ו. כשאדם מעיין באמת לקיים בכל דרכיך דעהו, לראות מה הוא צריך לתקן להתחיל להיות יהודי, אם נופל לתוכחה, הוא נופל מזה.

רבינו פותח מתוכחה ואח"כ עובר לתפילה, שיש בחי' דין שנותן חיות לסט"א, ועי"ז מגלה את העצה איך לשוב בתשובה.

בזה הוא עוסק קודם הסתלקותו, להאיר בנו ריח טוב תמיד בכל עת ובכל שעה, תמיד שיהיה לך התחדשות, באלול הנשמה תהא מלאה חיות. אני לדודי ודודי לי, זהו עיקר הרחמנות. דודי לי, שה' כ"כ אוהב אותי, הוא ממש איתי, ועוזר לי תמיד, יש אהבה וחסדים כאלה.

אלול הוא זמן של תודה והודאה, ה' מוחל וסולח על הכל, מאד קל לשוב בתשובה, תודה לה' על שאכלת כל יום בשנה, ויש לך גג על הראש, ועוד ועוד דברי פטובים, דודי לי, הרבי נתן לך לדעת מה זה תפילין שבת, אמת, והעיקר הוא התקוה שלא להתייאש, דודי לי, זה מדת הרחמים שמאירים עתה באלול.

האריז"ל מלמד אותנו שבאלול נפתחין שורשי מדות הרחמים, שהם הם השערות הנימין הקול, איך אנו ממשיכין על עצמנו את הקדושה הזאת, שע"ז אדם יזכה ליום הדין 'אם כבנים רחמנו כרחם אב על בנים'. מתי נזכה לבחי' בן, כשיוצא מכבוד עצמו וחושב רק על כבוד ה'. זהו עיקר האדם, לפעול בשביל כבוד שמים, יש לי כיפה וזקן ופאות לכבוד ה', תורה בלי פניות, לא לעשות דבר סתם, אלא בשביל ה', וכשיש בזיונות, אני אוהב בזיונות, וכו', אדרבה נכנס לכבוד אלקי, ואין לו יסורים מזה, כי יש כבוד אלקי, מלך מלכי המלכים נותן לי כבוד כזה שאני יכול להכתיר אותו, לבושא דמלכא כתר דמלכא בטלית ותפילין, זה הרחמנות הגדולה ביותר בעולם.

משה רבינו פעל בסוף הימים האמצעים, ועתה הוא עולה לקבל לוחות שניות, שזה סדר קיום התורה של האדם, בכל שנה צריך לקבל מחדש את הלוחות השניות, שזה תורה שלאחר החטא, בכל שנה יש סליחה ומחילה ביוה"כ, שיש מציאות של קרבת ה' יהיה מה שיהיה, שזה העצה בעבודת ה'.

ולכן פתח רבינו כאן בענין התפילה.

'ולבא לבחינת קול' מוכרח שיהיה לך קשר עם רבינו, כי קול המוכיח הראוי הוא התגלות מציאות של רחמים, קול שופר, התחדשות, שרבינו אומר שיכולין לתקן את הכל, שפע של רחום וחנון, טוב שאין לשער, הנשמה שלך מתקן כל העולמות, ויש לך כח להעלות ריח, אתערותא דלתתא עד לעילא, וכח לתקן עשו, מכל הירידות ומזונא דגופא שאתה מתגשם בהם, איך יוכל לשוב לה', ולקבל ר"ה מחדש, שתמליכוני.

אל תהיה רע לעצמך, תשמח עם כל עבודה שעשית לה', זהו כבוד אלקי. תהיה בקי בלימודי רבינו שמחיה, בשוב וברצוא, לא ירעו, אל תהיה רע לעצמך, תעורר מדת הדעת. זהו בקיאות. בקיאות בדרכי דעת, הן ברצוא עבודות כל אחד לפי עניינו, איך להתנהג בכל דבר, היכן להחמיר היכן להקל, כונה ומחשבה, עד שעומד ויודע מה הדרך שלו עדיין אינו יודע, באלול, לבושה ותשחק ליום אחרון, מח חדש, לבוש חדש בעבודת ה'.

מה זה עבודת ה', לאכול ולישון להיות בריא, זה המדרגה שלי, לקחת ויטאמינים, אם אתה עושה את זה, אתה צדיק. זה נקרא דעת. מישהו אחר, יש לו עבודה, לגמור ש"ס ותקוני זהר. וכו'. עיקר הדבר מה שאתה כן יכול, ציצית וברכה בשמחה.

רבינו יורד לכל אדם, כי הדעת גורם שאדם לא עושה רע לנשמתו, ומבין כי מה שיש לך, הוא טוב. ותתקדם עוד יותר בקי ברצוא.

ובזה מובן מדוע האריך רבינו בזה, כי אם אין לך בחי' קול, אין לך רחמים ודעת, ולא יכול לעסוק בתפילה.

**כִּי לַעֲתִיד יִגְדַּל הַדַּעַת, וְאֵל לֹא יִהְיֶה שׁוֹם הַזֶּק וְאֶבְרִיאוֹת, כִּי יִתְפַּשֵּׁט הָרַחֲמָנוּת עַל יְדֵי הַדַּעַת, כִּי עֶקֶר הָרַחֲמָיִם תָּלִי בְּדַעַת.**

**וְלַפְעָמִים, לַפְעָמִים, לַפְעָמִים... כְּשֶׁהִסְטָרָא אַחֲרָא יוֹנֵקֶת מִן הָרַחֲמָנוּת, אֵיזִי הֵם מְמַשְׁכִּין לַעֲצָמָן הָרַחֲמָנוּת, וְאֵיזִי נִתְמַעֵט הָרַחֲמָנוּת אֲצֵלָנוּ.**

המציאות של העולם הוא שפע החסד, שה' מרחם, יש חסדים שהוא נותן גם לסט"א, שה' מחיה את כל הבריאה, כולו קדושה, ועשה שביה"כ כדי שיהיה עבודה, זהו צד השני, סט"א, כמה דרכי הסתרה, חושבים שיש תרופות וחושבים שיש צרות, כל אחד והשגותיו בעניינים האלה, זהו הסט"א. ואח"כ עוד תאווה ועוד תאווה. ואדם לא יודע מהחיים שלו.

הסט"א יונק מהרחמנות, יש שפע של רחמנות בעולם, השפע הוא שד"י, שיש די לאלקותו לכל בריה, ה' מחיה ומקיים את כל הבריאה, די תענוג לדעת מה' בלבד. זהו שם קדוש של ספירת היסוד, יסוד דחכמה ודבינה, יסוד דז"א שנמשך ע"י הצדיקים ומלכות דקדושה קם ועומד ונעשה שפע דקדושה.

אבל כשהם יונקים, נסתלק אות י' ונשאר ש'ד לבד. כשיודעים שהוא סתם מסריח ונרקב, זה טוב. אבל פעמים שהוא יונק מהרחמנות שאנו נכללו ח"ו, כשאדם מרחם על עצמו יותר מדאי, מחפש עוד ועוד עבודה, לפרנסה, די לך חמש או עשר שעות, אבל עובד יומם ולילה עם כל נפשין ורוחין ונשמתין, וגם גונב ומגלגל, יש לו רחמנות מדי הרבה על עוה"ז, וכן באכילה ושאר דברים מדי הרבה רחמנות. משם יונקת הסט"א.

אם אדם מתאנח, זה מתוקן. כי זה לא עבירה ממש, הרהור תשובה אחד, זה מתוקן, לא התאנח, נעשה עצבות ונמשך רוע, מוחין דקטנות.

כשאתה עושה דבר בקליפת נגה מדי הרבה, נעשה עצבות.

שופטים ושוטרים בכל שערך, איך נזכה לקיים היום המצוה הזאת, סנהדרי גדולה וסנהדרי קטנה, ושוטרים, וכו', אלא שהכונה שהתורה תהיה ברורה אצלך, דרך הבעש"ט יש אמת, אל תעקם את האמת. האמת הוא אמת.

שופטים היינו ישוב הדעת, לעבוד את ה' ואע"פ שהוא עומד בחנות כל היום, וכן מה שצריך להיות בקדושה וטהרה, ונעביך אני צריך לטעום משהו, וכל מיני דברים בבית. שופטים זה ישוב הדעת.

וכן שוטרים רודים בעם, פי' ר' נתן התחזקות, תתעורר כמו שוטר אל תתן לעצמך לישון, רודים בעם להתחזק. הדעת גורם שאפילו שאני בעוה"ז אני יכול להיות עם ה'. התפילה מעורר רחמים ושורה עליך דעת, בלי זה, לא מחוברים שני חלקי האדם, הוא חכם מופלג אבל אויבער חכם, כל דבר מלא ספיקות, ואינו מבין דרך בעבודת ה'. ומזה נעשה כל מיני ירידות וקטנות.

וזו סדר הדברים, מתוך ענין הרחמנות עבר לבחינת הדעת. וכדי להמשיך בחי' קול שהוא רחמים, תלוי במה שהוא מתקן את הדעת.

וממשיך בפסוק כי לא ירעו ולא ישחיתו, מרמז שהיום אין מי שיזכה לזה, רק הצדיק הוא זה שנותן לנו את הדעת, זהו הצוואה והירושה, הנה תחפש דעת כי אני נותן לך דעת, דעת משמח את האדם, כבוד וממון זה כלום, מה שאתה רוצה זה כלום, החיים שלך מלא טוב, דעת קניית מה חסרת, אין שום חילוק.

לא ירעו ולא ישחיתו, כי מלאה הארץ לעתיד לבא, אבל היום, אדם עצבני לעצמו, (ישעיה יא, ט) לא ירעו ולא ישחיתו בְּכָל הָרָקָדְשִׁי כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ דַּעַת אֶת ה' בְּיָמִים לַיָּם מְכַסִּים:

יש מדה באדם, אף אם הוא עצבני, כשיש לו דעת יוכל לסבול את זה.

כשאין דעת, אתה הורג את עצמך בכעס והקפדות, המוסר והתוכחה שלך הכל בדיוק הפוך מהתורה. לא ירעו, אל תהיה רע, תהיה טוב, ממילא לא ישחיתו לא תעשה עבירות, בכל הר קדשי, תקבל את האור של הצדיק. אם לא, תחכה לעתיד לבא.

'לעתיד יגדל הדעת, כי צריך להגדיל את הדעת בכל יום מחדש, מקבלין מוחין ומבקשים, הצד השמאלי מתאחד לצד ימין, הצד השמאלי זה הגוף המגושם והבטן, ולמעלה יש אור האמת, והדעת מחבר, ע"י תפילה אתה יוצא מההסתרה. וזהו שופטים ושוטרים, כן יש דרך לשוב בתשובה, יש דרך לשוב בתשובה, יש דרך לבא לשמחה.

תשליך התחלות של תפילה גם כשלא מצליח.

בתחילת אלול אנשים מתעוררים להתבודדות חדשה, נוסעים לרבי שמעון, דביקות גדולה, ויום יומיים תשובה שלימה ממש, ואח"כ ממש יראה ואהבה, והשבת בוער מאד מאד, ואח"כ כבר עלה להיות צדיק ומלאך, ולפתע מתגלגל עד למטה ונהיה גלאח. כי עלה לראש ההר וגלגלוהו למטה, ואח"כ מנסה עוד פעם, ואח"כ נופל שוב במהרה.

נוסעים לרבינו היינו לקבל את הדעת של רבינו, לא ירעו,

אנו בועטים בעצמנו אומרים שזה לא מצליח, צריך דרך לצאת מהירידה, זהו צוואה של רבינו, הוא נותן לנו דרך של תשובה, שזה בנוי ומיוסד על מדות הרחמים, רק הצדיק מופלג יכול להמשיך את הקול המוכיח הראוי. בלי זה, אפילו קצת רצון לתשובה, נעשה אכזריות, התפילה יבשה והתבודדות לא התבודדות. ואתה מתאכזר לנשמתך, ומכבה כל העולמות.

**וְזֶה בְּחִינַת (אֵיכָה ד'): "גַּם תִּנִּים חָלְצוּ שָׂדֵה"** הוא רוצה לתת מזון לשרצים שלו, מקום המזון שהוא נותן לילדיו נמצא בשק כזה, הוא צריך להסתובב כדי שזה יפול ויוכל לינוק, שיהיה עוד נחש, עוד תנין עוד רוצח.

### **זֶה בְּחִינַת רְחֻמְנוּת דְּסִטְרָא אֲחֵרָא,**

כך אדם נופל כשרוצה לרחם על גשמיותו, חושב שזה רחמנות וזה נעשה אכזריות. וכמו שהארכנו מקודם שבצד הקדושה זה שדי, וסט"א זה בלי אות י'.

**בְּחִינַת: "כְּשֶׁד מְשַׁדִּי" (וְשַׁעֲרָה י"ג), כִּי שְׂדֵי הוּא בְּחִינַת רְחֻמְנוּת דְּקִדְשָׁה, בְּבְחִינַת (בְּרָאשִׁית מ"ג): "וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רְחֻמִּים", שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִלָּה, שֶׁהוּא שְׂדֵד הַמַּעֲרֻכּוֹת.**

יוסף הצדיק נעלם, יעקב אבינו אומר אין מזון, צריך לשלוח את השבטים למצרים, קחו את בנימין, אל שדי יתן לכם רחמים ר"ת ישראל, יהודי שהוא דבוק בצדיק, שהוא ממשיך את הדעת בעולם. כי הרבי מגלה מהו צדיק, יש הרבה צדיקים, בנגלה ונסתר, קדושים וטהורים, אנו מאמינים בכל תלמידי בעש"ט, אנשים כשרים ובעלי מוסר. יש דרגה של מדות הרחמים ששייך לצדיקים, שזה קדושה גבוהה מאד. האריז"ל מדבר מזה הרבה פעמים שזה נמשך בכל דור ודור ע"י בחי' פינחס שיש לו כלליות בין יוסף ליתרו. הוא ההמשך של משה רבינו. סיום התורה בסוף חומש במדבר הוא בענין פינחס, דברים משנה תורה, פינחס הוא המשך בחי' משה רבינו לדורות. איך לפעול המשכת הדעת בכל דור ודור.

ויש בזה כמה עניינים ידועים. הצדיקים הגדולים מאד, באים בעיבור, וזה הכח שלנו לקיים את התורה, שנוכל לעמוד במצב הזה שעובר עלינו, צריכין בחי' אל שדי יתן לכם רחמים, להתחבר ליסוד צדיק שיהיה רחמים שנוכל לצאת מהמצב הזה,

אור הצדיקים הוא פתיחה לשערי רחמים גדולים מאד. כמבואר כ"פ

ואז נעשה **שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִלָּה, שֶׁהוּא שְׂדֵד הַמַּעֲרֻכּוֹת.** שאין טבע כלל, גם כשמרגיש טבע, ומתנהג עולם כמנהגו נוהג, אבל זה משודד, בחי' שדי, כי שיבר הטבע באור הרחמנות, בחי' שדי, ונכנס בתפילה.

זהו העבודה שלנו, להפוך את גם תנין חלצו, שהיצר הרע יונק ממך, זהו פירוש הפסוק שם, כח הסתרה, צרות אין להם כח, העבירה שלך נותן להם כח, זהו הפירוש באותו הפסוק גם תנין חלצו, שאתה מסלק אות י' נעשה הבעיה ח"ו, אבל בתפילה משדד המערכות, מבטל את הדין.

לכן רבינו מאריך כ"כ, אין כאן סתם מלה מיותרת, הכל מיוסד בשורש בשלימות.

כשאתה שב בתשובה זה מתוקן, הבעיה מתחלת כשנדמה לך שזה לא מתוקן, אין לך קול המוכיח הראוי שזה כבר מתוקן, לכן מתייאש רח"ל.

הם יונקים, ממשיכין לעצמן הרחמנות. היינו השפע של העולם, כשאדם דואג כי מרחם על עצמו. אני מכיר אנשים משוגעים רבים, החליטו שלא צריך להתחתן, שלא ליתן הממון שלי לאחרים, וחי חיים 'טובים' אח"כ כמעט מתאבד.

זהו מרירות עוה"ז שאדם תפוס בכבוד עצמו, ששם שד"י שהוא רחמנות דקדושה, נפל לדרך בלתי יהודית, צריך רחמנות אבל עם דעת. הרי שעיקר הערך שיש בעולם הוא הדעת, כשיש דעת אתה בצד הרחמים, ג סכשאדם רק יודע שזה נגה, ומתחרט, זה כבר טוב. אפילו שאתה יודע שתשוב לזה, הרי זה לא איסור דאוריתא, בפגם דאוריתא מותר להיות קצת שבור, בנגה אסור להיות שבור, זה נעשה יותר גרוע, כלל גדול תתחיל מחדש, אל תסתכל לאחור, אם כן הסתכל, נפל לתוכחה שלא ראוי, ונתאכזר על נפשו. שבור שהוא לא צדיק ולא עשיר.

**וְאִפְּלוּ מַעַט הָרְחֻמְנוּת שֶׁנִּשְׁאַר הוּא בְּבְחִינַת אֲכָזְרִיּוֹת, כִּי עַל יְדֵי שֶׁהֵם יוֹנְקִים מִן הָרְחֻמְנוּת, נִתְקַלְקַל הָרְחֻמְנוּת וְנַעֲשֶׂה אֲכָזְרִיּוֹת,** נתקלקל הרחמנות ונעשה אכזריות, הרחמנות שהיה צריך להיות בשמחה תמיד ולהתחיל תמיד מחדש ולהתקרב לה', במקום זה, הראש שלו נוטה לאכזריות על עצמו, רק לא טוב רק צרות.

תמסור את עצמך לה' ותצפה לישועת ה', ותשמח כי ה' רחום וחנון.

העצבות הוא שגעון לצד השני, וכי מה יועיל לך הריחוק.

לכן רבינו מאריך בענין אכזריות, זה לא רק על עצמו, אלא גם על השכינה הק', על יסוד אור האמת, על שבת ויו"ט, לא יכול לעשות בכלל שום מצוה, אתה מתאכזר על הנשמה שלך, היא כבויה, כל העולמות כבויים עי"ז. וכל זה מקושר למה שכתוב לעיל באריכות, ענין התפילה, הרחמים והדעת.

### **כִּי "רְחֻמֵי רְשָׁעִים אֲכָזְרִי" (מְשָׁלִי י"ב).**

יש אנשים אוהבים ערבים וגויים, מצד טבעו אוהב רשעות. שוכח לאהוב את ישראל, לאהוב מצוה. כי אוהב גופו ושינה, לא יודע למה, כי הוא נפל למדת הדין. זה גורם שנעשה רחמי רשעים.

**וְעַל כֵּן גַּם מַעַט הָרְחֻמְנוּת הַנִּשְׁאַר אֲצִלְנוּ הוּא בְּבְחִינַת אֲכָזְרִיּוֹת, כִּי נִתְקַלְקַל עַל יְדֵי שֶׁהֵם יוֹנְקִים מִן הָרְחֻמְנוּת, חֵס וְשָׁלוֹם, כָּפ"ל:**

זה המצב שלנו, שמעט השכל, היינו חיבור התפילה, ומעט הדעת שאדם מרחם על נשמתו ועובד את ה', נעשה זה בעצמו אכזריות היינו תוכחה שאינו ראוי, עצבים באלול, נכנס יותר ויותר לעצבים. וכמעשה דרבי שמשון פינקוס עם הכדורגל למחרת יוה"כ וכו'.

כי הבחור היה רציני מאד באלול, שמר על הזמן כראוי, המליך את ה' כראוי, אלא שזה היה עם עצבים, לא היה לו ר"ה של רבינו להיות בשמחה, למחרת יוה"כ, הכניס את כל הסיר לחץ בתוך הכדורגל. לכן היה לו כח לבעיטה כזאת.

ועל ידי "שד משדי", בחינת הרחמנות דסטרא אחרא, בחינת: גם תנים חלצו שד על ידי זה: בת עמי לאכזר, כי על ידי זה שהם יונקים מן הרחמנות, על ידי זה גם מעט הרחמנות הנשאר אצלנו נפגם ונעשה אכזריות כנ"ל.

ועל ידי זה שנתקלקל הרחמנות ונעשה אכזריות, נפגם הדעת,

פגם הדעת לא הכונה משוגע, אלא הדעת שלנו, שאדם לא רואה שידוד המערכות, לא רואה חיבור לתפילה, שדי לאלקותו לכל בריה, הוא רוצה את זה אבל לא יכול לראות את זה, כי אתה מונח באכזריות, כמה וכמה אופנים, רודף את עצמו, ומרחם מדי הרבה על גופו וכו', ודברים שגורמים כח ההסתרה.

והעיקר שנעשה בכעס על אחרים או על עצמו.

**בבחינת 'כל הנועם, חכמתו מסתלקת ממנו' (פסחים סו:)** ונשבר מדוע אין ישועה, ומאשים אנשים אחרים, ואז חכמתו מסתלקת רח"ל, זה המצב שנפלו בו. ואז נקטן הדעת ונעשה בבחינת מחין דקטנות, הוא סדר המוחין, צריך לדעת שיש מושג של מוחין, מוחין זה חיות, בלי מוחין זה סט"א, בלי חיות דקדושה, כפי הגדלת המוחין יש יותר חיות ושפע דקדושה, יותר כח לקיים התורה, והשכינה עולה יותר ויש סליחה ומחילה, הצדיקים המופלגים ממשיכין מוחין מופלגים מאד, רק משה רבינו היה יכול להמשיך יג מדות הרחמים, הצדיקים אחרים יכלו לפעול ישועות, כי העלו את התפילה לעולם הבינה.

אדם רגיל בחי' נפש, איך יעלה התפילה, רוח מעלה קצת, נשמה וכו', כדי להמשיך הרחמים צריך דרגא משה רשב"י ובעש"ט ורביה"ק, זה לא אחד לבד, אלא כולם נכללים ביחד, התלמידים שלמדו תורתו נכללים. רק בעוה"ז יש לכל אחד בטן בפני עצמו, למעלה זה נשמות, כוחות דקדושה שנכללין זה בזה, 'כי מצאת חן בעיני'. ואדער בשם, חן ואדער בשם, גם ר"ת חב"ו.

משה רבינו מתחנן, למה יחרה אפך, תגלה רחמך, ומסר נפשו ארבעים יום, הצדיקים קשרו נפשם בשורש העליון, שזה מסירות נפש ויגיעה עצומה, ענין שכתוב בסוד נפילת אפיים וק"ש, הצדיקים עולים למעלה ומתחברים, וזה לא פשוט, ועי"ז פועלים ישועות.

משה רבינו אומר אתה אמרת לי שמצאתי חן, ואדער בשם, חיל בלע ויקיאנו, ר"ת, להוציא כל הניצה"ק, שזה דבר גבוה מאד, לא רק מצד התיקון, אלא מצד הסכנות, שיש בזה אלפי מסירות נפש, וזה גורם שיש הסתרות ומשונה ומחלוקות. כל אחד כפי עניינו, וכל קשיי החיים, זה כפרת העונות. א כפרה.

**ואזי הם יונקים, חס ושלום, מפגם הדעת, בבחינת (בראשית ג): "והנחש היה ערום". הינו דעת דסטרא אחרא, שיונק על ידי נפילת הדעת דקדושה, שנפגם על ידי אכזריות וכעס כנ"ל:**

**ומזה בא, חס ושלום, תאות נאוף, כי המח הוא מחצה פרוסה בפני תאוה זו, כי אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות' (סוטה ג) אבל כשהמח והדעת שלם, הוא מגן בפני התאוה הזאת:**

כי יש לשלשה מחין, וכל אחד ואחד הוא בחינת מחצה

פרוסה בפני זאת התאוה; ומאלו השלשה מחין נמשך לשלשה מיני רחמנות כי יש לשלשה מיני רחמנות, בבחינת מה שאמר רבותינו, זכרונם לברכה על פסוק (בראשית כ"א): "אם תשקר לי ולניי ולנכדי" עד כאן רחמי האב על הבן' (בראשית רבה, ו'רא פרשה נד והובא בפרש"י נשם), שהם בחינת שלשה מיני רחמנות, והם נמשכין משלשה מחין, כי 'מח הבן ממח האב' (תקן י"ח):

וזה בחינת שלש תפלות ביום. כי כל תפלה ותפלה הוא בחינת מח מיוחד מאלו השלשה מחין, שהם בחינת שלשה מיני רחמנות התלויים במח, כי עקר התפלה היא רחמים ותחנונים כנ"ל. ועל כן כשהדעת נפגם, חס ושלום, כנ"ל, מזה בא, חס ושלום, תאות נאוף כנ"ל. ואזי שנפגם הרחמנות והדעת, אזי אי אפשר להתפלל בבחינת רחמים ותחנונים, ואז התפלה בבחינת דין וכשהתפלה בבחינת דין, אז הסטרא אחרא בולעת את התפלה, חס ושלום, כי עקר יניקת הסטרא אחרא היא מבחינת דינים, שהם מחין דקטנות בבחינת אלקים, כידוע, ועל כן הם נאחזין, חס ושלום, בתפלה זו שהיא בחינת דין, ובולעין אותה, חס ושלום:

מהו ענין הנחש היה ערום, קליפת נגה מרמה את האדם, ומפתה אותו. איך אפשר לפתותו, רק כשאינו לו מח.

חן ואדער בשם, חיל בלע ויקיאנו, רת חכמה בינה ודעת, כי התעוררות מדות הרחמים עולה, עיקר ההארת שם ע"ב של י' מיני נגינה מתלבש ויורד למציאות הבריאה יהיה איך שיהיה, כל שם יש לו כוחות נפלאים, אבל זה השם צריך כוחות משורש השם, משפע החסד, שהצדיק יעורר שפע חדש של רחמים וחסד, ועי"ז הארת חכמה בינה ודעת נמשכים לתוך בריאה ויצירה כוכבים ומזלות. זה השם מולך על הכוכבים, החסדים מתלבשים, טיפה אחת טובה, והעיקר הוא שורש השם, פתיחת שערי חכמה בינה ודעת, והוא בגימ' אהיה, שהוא סוד התפשטות הבינה, הניקוד יחד עם השם בגימ' שם ע"ב, התפשטות הרחמים הגדולים, י' מיני נגינה, ביושר הוא ראש העולמות, י' העליון, ולמטה בנסירה, בתרגום הוא גם אחורי ע"ב. זה עמוק ופשוט.

יש נחש ערום, גנב המפתה, אבל כשיש לאדם חכמה בינה ודעת, הנחש לא יכול לדבר איתו. הבו לה', הבו, תביא לי שכל וחיות ודעת. התחלה חדשה.

ג' התפילות בכונה, תאמר מילים הקדושות בפשטות. ונולד בך חכמה, אשר אתה יודע שה' בדברו מעריב ערבים בחכמה. פותח שערים בתבונה. שה' מיעט אור החכמה, כדי שיהיה תבונה, משנה עתים, ומחליף את הזמנים. זה לוקח דקה אחת.

אדם שמתפלל מהיר, לוקח לו תיבה פחות משניה אחת. בתפילת שחרית יש בערך חמש אלף מילים, תתפלל קצת עם גישמאק, תתחבר אל החכמה שבו. הוא הארת האמת, אור החכמה דקדושה, להכניסו בתוך כל ברכה והתבודדות.

בשחרית מתגלה הפנימיות. הציפורים מזמרים, אתה רואה עולם חסד וחדש יפה כזה, מתעלף בדביקות.

ומזה נעשה בינה, אשרינו מה טוב חלקינו, מרגיש בלבו שכל של יראה ואהבה, ומזה נעשה דעת בחיצוניות, שחושב תמיד, יש לי כבר שכל, ומבין שאסור לשחק באש, יודע שעצבות זה מסוכן, וכל מה שעושה, קצת באופן אחר.

**פִּנְחָס וַיִּפְלֹל.** וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכֹרֶנָּה לְבִרְכָּהּ (סְנֵהֲדִין מִד): **שְׁעֵשָׂה פְּלִילִיּוֹת עִם קוֹנֹה הָיְנוּ תִּפְלָה בְּבַחֲנֵינָה דִּין, כִּי קָנָא עַל מַעֲשֵׂה זָמְרִי, שֶׁהָיָה בְּחִינַת (אִיּוֹב ל"א): "כִּי הָיָה זָמָה וְהָיָה עוֹן פְּלִילִים".** הָיְנוּ שֶׁהָיָה עוֹן שֶׁצָּרִיכִין לָזֶה תִּפְלָה בְּבַחֲנֵינָה דִּין, שֶׁהָיָה בְּחִינַת פְּלִילִים, בְּחִינַת: **וַיַּעֲמֵד פִּנְחָס וַיִּפְלֹל.** כִּי כְּשֵׁיט פִּגְם תְּאֻת נֶאֱמָר, חֵס וְשְׁלוֹם, שֶׁאֵז תִּפְלָה בְּבַחֲנֵינָה דִּין וְהִסְטָרָא אַחֲרָא בּוֹלְעַת אוֹתָהּ, חֵס וְשְׁלוֹם, אֵז צָרִיכִין בְּעַל כָּח גָּדוֹל, שֶׁיִּתְפַּלֵּל תִּפְלָה בְּבַחֲנֵינָה דִּין, כְּמוֹ בְּעַת שֶׁהָיָה מַעֲשֵׂה זָמְרִי, שֶׁהֶצְרַךְ פִּנְחָס לְהִתְפַּלֵּל תִּפְלָה בְּבַחֲנֵינָה דִּין:

הַצַּדִּיק הַנָּקִי אֵין עָלָיו שׁוֹם קִטְרוֹג יָכוֹל לִפְעוֹל, הוּא דְבוֹק בְּעוֹלָמוֹת וּמִמְשִׁיךְ שִׁפְעַת בְּלִי שׁוֹם מִנִּיעָה.

זֶהוּ כַח שֶׁל חוֹדֶשׁ אֱלֹל, כְּמִבּוֹאָר בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, כִּי בִזְוָה"ק כְּתוּב עַל מִדּוֹת הָרַחֲמִים דְּשִׁכְיָחִי בְּשִׁבְעָא, אֵין לְדוּדִי וְדוּדִי לִי הֵיכָן שְׂבָאֵל לִנְפֶתַח הַשּׁוֹרֶשׁ, וְס' ד' יוֹדִין הֵם מ' יוֹם עַד יוֹה"כ, בְּהֵם נִמְשָׁכִין ד' יוֹדִין דָּשֵׁם ע"ב, וּמִתְקֵן אַחֲרָיִים דַּע"ב שֶׁהֵם י' מִינֵי נִגְיָה.

בְּאֱלֹל נִפְתַּחִין הַמְקִיפִין הַגְּדוֹלִים שֶׁהֵם לִמְעָלָה מֵאֲבָא וְאִימָא, וְאִיךְ הֵם נִמְשָׁכִין, מְדוּבָר בְּתו' ו' וְתוֹרָה פֶּתַח תְּנִינָא, כְּשֶׁאֲדָם מְבַזֵּה אֶת עֲצָמוֹ, מִתְבּוֹדֵד, אֲבָל לֹא נִשְׁבֵּר, ע"ז הוּא בְּקִי בְּשׁוֹב, יוֹדֵעַ מִצְבּוֹ וּמִקְבֵּל אֶת זֶה, וְלֹא נּוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ. וּמִתְקָרֵב לֵה' יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

ע"ז נַעֲשֶׂה כְּלִים, ס"ג בְּחִירִיק, לֵאמֹלֵכָא עַל תְּתֵאִין, וְכֵן קִס"א בְּסִגּוֹל, כְּלוֹמַר שֶׁ"י עֲבֹדְתָנוּ, יִכּוֹלִין לְהִמְשִׁיךְ רַחֲמִים לְתוֹךְ הַכְּלִים, זֶה גּוֹרֵם לָנוּ שִׁינוֹי לְטוֹבָה, וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן, מִחַ חֲדָשׁ, לֵב חֲדָשׁ, שֶׁע"ז אֶתָּה יוֹצֵא מִהַכְּבוֹד שֶׁלְךָ, וְיֵשׁ לְךָ יִשׁוּעוֹת גְּדוֹלוֹת כָּל מַה שֶׁאֶתָּה צָרִיךְ.

אִיךְ אֲפֻשֶׁר לְהִתְחִיל לְהִמְשִׁיךְ רַחֲמִים בְּאֱלֹל, בְּזִמְנָה שֶׁאֲנַחְנוּ מֵאֲלִילִים מְרַגְלִים, אִם כֵּן הַצְלַחְתִּי אוֹ לֹא. שְׁזֵה כְּחֹטָא הַמְרַגְלִים. דּוֹאָג מַה הָיָה וְמַה יִּהְיֶה, אִיךְ תּוֹכֵל לַצֵּאת מִזֶּה.

מַה הַדָּרֵךְ שִׁישׁ קִיּוֹם לְעוֹלָם? הוּא מִשֶּׁה רַבִּינוּ מְדַבֵּר כֵּאֵן בְּבַחֲנֵינָה פִּנְחָס שֶׁהוּא הַמִּשְׁךְ דְּמִשְׁה רַבִּינוּ לְכָל דּוֹר, הַצִּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁחִידְשׁוּ אֶת הַתּוֹרָה שִׁישׁ לֵהֶם דְּרָגַת רִשְׁבִּי לְהִמְשִׁיךְ מִדּוֹת הָרַחֲמִים, לֹא רַק בֵּינָה שְׁזֵה גְדוֹלֵי גְדוֹלֵי הַצִּדִּיקִים, אֲלֵא הַצִּדִּיקִים הַמוֹפְלָגִים בְּמַעֲלָה, רַבִּינוּ הוֹדִיעֵנוּ שִׁישׁ לוֹ הַדְּרָגָה הַזֹּאת, כְּדֵי שֶׁנִּדְעַת שִׁישׁ לָנוּ תְּקוּהָ, כֵּאֵן לִפְנֵי הַהִסְתַּלְקוֹת הוּא גִילָה אֶת זֶה,

סוֹד פִּנְחָס מְרַמֵּז עַל סֹד הַמִּשְׁךְ הַצִּדִּיקִים, שֶׁכָּל כָּל יִשְׂרָאֵל מְחוּבָּרִים בְּנִשְׁמוֹת. הַכָּל כְּתוּב אֲלֵא שִׁישׁ עֲמַהֲרָצוֹת.

הַצִּדִּיקִים יִכּוֹלִין לִפְעוֹל יִשׁוּעוֹת שֶׁתּוֹכֵל לְהַשְׁתַּנּוֹת, בִּזְוָה צָרִיךְ מִדְּרָגָה גְּדוֹלָה מֵאֵד.

כָּל עֵינֵי תִּפְלָה בְּבַח' דִּין, וַיַּעֲמֵד פִּנְחָס וַיִּפְלֹל, בְּגַמ' סְנֵהֲדִין שֶׁעֲשֵׂה פְּלִילִיּוֹת עִם קוֹנֵה, אִמֵּר פִּנְחָס לֵה', עַל אֵלֹי יִפְלוּ כ"ד אֱלֹף מִיִּשְׂרָאֵל, בְּשִׁבִּיל שְׁלוֹמִיאל אֶחָד? דִּיבֵר תִּפְלָה עִם חוֹצְפָה, בְּקִשׁוֹ מִלֵּאכִי הַשֶּׁרֶת וְכו',

זֶה סוֹד כּוֹנֵת ק"ש שֶׁעַל הַמִּיטָה, אֹמֵר לְהַקְב"ה, אֵין עֶבֶר, בֵּא נִתְחַל עוֹלָם חֲדָשׁ, זֶהוּ פְּלִילִיּוֹת, בְּרִיאָה חֲדָשָׁה.

כִּי עֵיקַר תִּיקוֹן הָאָדָם שֶׁצָּרִיךְ, הוּא עֲבוּר נִיצוּצִין נְפֻלִין, אֲכִילָה, וְכָל מַחֲשַׁבָּה זָרָה, וְחוֹלְשׁוֹת. וְהִרִי צָרִיךְ לְבַרֵּר הַבְּרִיאָה,

חֲכָמָה בֵּינָה וְדַעַת, הוּא הַמַּתְנָה שֶׁצָּרִיךְ לְהִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמָךְ הָאֶרֶץ הַחֲכָמָה, שְׂנִיטָה לְהִתְפַּלֵּל, וְנַעֲשֶׂה יַחֲוֹד, וְע"ז נִמְשָׁךְ עָלֶיךָ אֹר אֱלֹקֵי מַחֲדָשׁ לְגַמְרִי, וְאִם לֹא הַצְלַחְתִּי, מִמְשִׁיךְ הַתְּבוֹדָדוֹת.

ג' תִּפְלִלוֹת, פְּנִימִיּוֹת אֲמַצְעִיּוֹת וְחִיצוֹנִיּוֹת. סֹדֵר בְּנִין הַחֲכָמָה הַנַּחֲשׁ עֲרוֹם, מְרַמֵּז וּמַפְתֵּה, שֶׁאֶתָּה לֹא מִסְתַּכֵּל בְּשֶׁכֶל שֶׁל הַדְּבַר.

בְּחוֹדֶשׁ אֱלֹל, אֵין לְדוּדִי וְדוּדִי לִי, שִׁיְהִי לְךָ שֶׁכֶּל שֶׁה' אֵיתָךְ, דוּדִי לִי, אֵין יָכוֹל לְתַקֵּן הַכָּל, כְּשִׁישׁ לְךָ אֶת הַדַּעַת הַזֶּה, תִּזְכֶּה לְקַבֵּל עוֹל מְלָכוֹת שָׁמַיִם, וְהָאָדָם נִיצוֹל מִפִּתְיוֹ הַנַּחֲשׁ, הוּא מִתְחִיל דְּבַר קִטָּן, חֲדָשׁוֹת, אִם תִּרְצֶה לִשְׁם שָׁמַיִם, תִּהְיֶה מוֹכֵן, אֲבָל כְּשֶׁאֶתָּה נִשְׁקַע בִּזְוָה, וְכֵן בִּיזְנַעַס אוֹ צָרָה וְעֵבִיָּה, תִּיזְהַר, אֲפֻשֶׁר לַעֲשׂוֹת כָּל דְּבַר לִשְׁם שָׁמַיִם, אִם נָפַל מִדִּי הַרְבֵּה, אֲבָל הַחֲזַקְתִּי אֶת הָרָאשׁ, לֹא שִׁכַּחְתִּי אֶת הַשְׁוִיטָה, זֶה מַה שֶׁמְרַגֵּעַ אוֹתִי זֶה לֹא עֵבִירָה, אֵין עוֹשֶׂה לִשְׁם שָׁמַיִם קִצֵּת, אוֹ חוֹלָה וְצָרִיךְ כְּדוֹרִים וְכו', אִם זֶה לִשְׁם שָׁמַיִם זֶה לֹא תֵאָדָר אֲכִילָה וּמִמּוֹן, זֶה חֲכָמָה בֵּינָה וְדַעַת. הִיָּה יָכוֹל לְהִיּוֹת יוֹתֵר טוֹב? אֲבָל עֲתָה אֲדַע שֶׁה' אֵיתִי, וְאֵז אֵין לִנְחֹשׁ כַּח מִמָּךְ.

אֲבָל בְּמוֹחִין דְּקִטְנוּת, הֵם אֹמְרִים שֶׁאֵין חֲב"ו, לֹא מְרַגֵּשׁ, וְלֹא יוֹדֵעַ, זֶהוּ עֵיקַר הָעֲרִמְיּוּת הַנַּחֲשׁ שֶׁאֹמֵר שֶׁאֵין מוֹחִין.

ג' מַחֲצוֹת הַמוֹחִין. אֶחָד שֶׁהוּא מִמַּאֲס אֶת הָרַע לְגַמְרִי, יוֹדֵעַ מַה זֶה כַּעַס, זֶה רִצְיוֹנָה, יֵלֵךְ לְתַפְסִיחָה, לֹא רוֹצֶה, כְּבִר יֵשֵׁב מִדִּי הַרְבֵּה שְׂנִיִּים. יוֹדֵעַ כְּבִר שֶׁאֲסוּרָה כִּי רֹב עֵינֵי עוֹה"ז מֵאֵד מִסְרִיחַ, כְּבִר הִיָּה מִסְפִּיק מִזֶּה.

עוֹד מַחֲצִיָּה. וְהִרִי סֵתֵם אֶתָּה נִפְלֵת לְמִרְיוֹת בְּגָלִל זֶה.

עוֹד מַחֲצִיָּה, הוּא כַח שֶׁל חֲכָמָה בֵּינָה וְדַעַת, הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה עוֹד פַּעַם שְׁלוֹשֶׁתֶם בִּיחָד, זֶהוּ קַבֵּלְתָּ אֹר הַצִּדִּיקִים.

כְּשֶׁאֶתָּה מוֹנֵחַ בְּקִטְנוּת, לֹא יָכוֹל לְקַבֵּל בַּח' הַקּוֹל, הַנִּיגוֹן, וְאֵז אֲפִילוֹ כְּשֶׁאֶתָּה עוֹסֵק בְּתִפְלָה, נִפְגָּם הָרַחֲמָנוּת וְהַדַּעַת, וְהַתְּפִילָה הִיא בְּבַחֲנֵינָה דִּין, לֹא יָכוֹל לְהִתְבּוֹדֵד וּמִשְׁתַּגַּע לְגַמְרִי, הוֹלֵךְ אַחֵר שֶׁכָּלֵךְ, כְּכֵה אֵין זֶהוּ. עֲצָבוֹת וּשְׁגָעוֹן, וְחוֹשֵׁב שֶׁהוּא אָדָם הַכִּי שֶׁמֶח בְּעוֹלָם, רַח"ל. כְּשֶׁנִּפְגָּם הַדַּעַת, הַתְּפִילּוֹת לֹא נּוֹתֵנִים לוֹ חַיּוֹת, הַתּוֹרָה לֹא מַחִיָּה אוֹתוֹ, אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ מֵאֵל עוֹשֵׁר וּשְׁמַחָה, אֲדַרְבֵּה מְרַגֵּשׁ מִרְיוֹת, וְכִי הוּא כָּל סֹדֵר הָעֲצָבוֹת

לֹא נֶאֱרַךְ בִּזְוָה, כִּי יֵשׁ בִּזְוָה הַרְבֵּה פִּירוּשִׁים, יֵהָא נִחְשָׁב שֶׁכְּבִר אֲמַרְנוּ כָּל הַפִּירוּשִׁים, יֵשׁ הַרְבֵּה פִּירוּשִׁים שֶׁאֵין לֵאדָם מַחֲצוֹת, סוֹבְלִים מִזֶּה. בְּאֱלֹל עוֹשִׁין מַחֲדָשׁ מַחֲצוֹת, שֶׁלֹּא תַעֲשֶׂה אֱלִיל לְטִינוּפֶת שֶׁל עוֹה"ז, תִּשְׁנֵא אֶת זֶה, תַּעֲקוֹר אֶת זֶה מֵהַלֵּב. תִּחְשָׁב שֶׁהוֹלֵךְ לֵאכּוֹל חֲתוּל מְבוֹשֵׁל, יֵשׁ דָּג שֶׁנִּקְרָא כְּמוֹ ג'וֹק וְהַגּוֹיִים מְשַׁלְמִים כְּמֵה מֵאוֹת דּוֹלָרִים לֵאכּוֹל ג'וֹק אֶחָד, אִיזָה גּוֹעַל נֶפֶשׁ, כִּי תִסְתַּכֵּל עַל הַתֵּאוּהָ. זֶהוּ דַעַת. לֵכֵן כְּתוּב לֹא תִנָּאֵף לֹא תִהְנֶה אֵף, כִּי מַה זֶה אָדָם, סִרְחוֹן, וְכֵן תֵּאוֹת אֲכִילָה סִרְחוֹן, מִמּוֹן עֶבֶד נִרְצַע מִדִּי הַרְבֵּה, תַעֲשֶׂה קִצֵּת מַה שֶׁצָּרִיךְ זֶהוּ, וְהָרָאשׁ יִהְיֶה בְּשִׁמְחָה.

אוֹת ג' עֵיקַר עֲבוּדַת אֱלֹל.

**[ג] וְאֵז כְּשֶׁהִתְפַּלֵּל בְּבַחֲנֵינָה דִּין, אֵז צָרִיכִין בְּעַל כָּח גָּדוֹל, שֶׁיָּכוֹל לְהִתְפַּלֵּל תִּפְלָה בְּבַחֲנֵינָה דִּין. כְּמוֹ פִּנְחָס בְּעַת שֶׁקָּנָא עַל מַעֲשֵׂה זָמְרִי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים ק"ו): "וַיַּעֲמֵד"**

כשיש לך רצון.

ועי"ז מקבל קול המוכיח הראוי, קול השמחה והרחמים, והמח מתחיל להתקן.

כי יש הארה חדשה שנבראת, אור וכלי ובינה, יסוד דבינה, וכלי דז"א, וחרב, לחתוך החרב הקודם, והתחדשות, בריאה חדשה כ"ד שעות, וכ"ד חדש בחצות ובבוקר, ולכל זה מוכרח בחי' דין, המתקת דינים קשים, מנצפך שזה גורם החותם שהוא בחי' דין, לזה צריך דרגא עלאה דיוה"כ, ההתחלה לזה הוא בחי' פינחס.

וכל זה נכלל בפסוקים שרבינו מזכיר. ואני ברוב חסדך, שאפילו יהיה מי שיהיה, סע לרבינו, גם אני ברוב חסדך, אפילו שאני גנב כזה, יש חסד גדול, יש סליחה ומחילה, דודי לי, הכל בשמחה וחיות בלי שברון.

תהילים י, (י) (ודכה) יִשְׁחַ וְנִפְל בְּעֶצְמוֹ (חלכאים) חיל קָאִים: עוד ר"ת, ונפל בעצמו חלכאים.

(ג) דָּבָר וְאִמְרַת פֶּה אֶמַר אֲדֹנִי יְהוֹה הִנְנִי עֲלֶיךָ פֶּרְעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם הַתַּנִּים הַגְּדוֹל הַרְבֵּץ בְּתוֹךְ יֶאֱרִי אֲשֶׁר אֶמַר לִי יֶאֱרִי וְאֲנִי עֲשִׂיתִנִּי:

(ד) וְנִתְּתִי (חחיים) חֲחִים בְּלִחְיָה וְהִדְבַּקְתִּי דָגַת יֶאֱרִי בְּקִשְׁקִשְׁתִּי וְהִעֲלִיתִי מִתּוֹךְ יֶאֱרִי וְאֶת כָּל דָּגַת יֶאֱרִי בְּקִשְׁקִשְׁתִּי תִדְבֹּק:

רבינו הוא ליתן דקדושה, שדי, הוא לוחם בליתן הרע. ונתתי חחים בלחייך, גם זה ר"ת חב"ו.

חן ואדעך בשם ר"ת חב"ו. תיקון חכמה בינה ודעת.

ומה שעובר על הצדיקים והמקורבים ויישטמהו בעלי חיצים ר"ת חב"ו.

חמאת בקר וחלב, ר"ת חב"ו, זה מה שנעשה ע"י התיקון, נמשך שפע, סחורה טובה.

וביציאת מצרים אמר ה' 'ולא ביד חזקה' ר"ת חב"ו.

כי צריך גיבור שממתיק כל דיני הבינה, סוד יוה"כ, אבל זה עובד רק ע"י התבודדות, ואני ברוב חסדך, ר"ת חב"ו. תשליך תפילות ובקשות והתחלות חדשות אפילו שזה לא עובד, אל תתעצבן, תתחיל מחדש, העיקר התחלות, ולא להגל, רק לדעת שה' איתי.

ה' יזכנו בכח רבינו ניכנס לחודש אלול, מאיר בו אור הרחמים הגדולים, המקיפין, אנו יודעים שיש הגיבור הזה, נעשה מה שיכולין לחטוף בתמימות פשיטות, נזכה להמשיך חסדים גדולים ורחמים גדולים, ונשוב בתשובה שלימה במהרה בימינו אמן.

### שיעור א דראש חודש אלול תשפ"ו, אחר תפילת שחרית ומוסף

מה זה ראש חודש אלול. יצאנו ממצרים היה שם סיפור מעשה העגל, משה רבינו התפלל והתפלל, ויחל משה, איזה תפילות איזה תחינות, והיום ר"ח אלול חזר ועלה לשמים, היום או אתמול, התגלו י"ג מדות של רחמים, ה' גילה את זה בזכות התפילות השלימות של משה רבינו, התגלה בעולם

לעשות כל דבר לשם שמים, אנו מבררים כל יום את החלק שה' נתן לנו מדצחמ ולבושי נשמתו במחדום, בעוה"ר הבע"ד בולע, ולכן קשה מאד להשתנות. צריך יגיעה. אך צריך לדעת איך להתחיל, הרי אתה מסובב במליוני שונאים, מעבירות פשוטות ומעבירות קשות, כ"ש אם אתה בעל תאוה גדולה, או כעסן או בעלי לשה"ר, העולם מסובב עם זה, כ"ש אם פגם בקדושת הברית, לא שמר על העיקר, אוי אוי, הוא מסובב בחברה כאלה. זה עיקר הבעיה, הם מתנקמים באדם, לוקחים את הפרנסה, את הבריות את השלום, ולא יכול להכנס לאהבה יראה ודביקות בשמחה, כי כל מה שהוא מתחיל, מפיל אותו יותר, והתפילה שלו נבלעת בס"א כי הוא נופל לכפירה שהתפלל ולא נושע.

לכן היה מעשה העגל, מ' יום אחר חטא העגל, לא חטאו ישראל אלא להורות תשובה, למה הוצרכו שפרעה ירדוף אחריו אחר יציאם, כל ירידה רק למען התיקון, וכן ירדונו של אדם, הוא בחי' השלך לפני פרעה ויהי לתנין, אדם מוריד את עצמו, כי כל המציאות שאנו עושין כל היום בגשמיות, הוא השלך לפני פרעה, להוציא את הניצה"ק.

זה מה שרבינו מדבר בצוואה שלו, ומוכן עפ כונת קש שעל המטה, בתחילה הורגים את הקליפות, בחרב, יש רי"ו עליון ויש רי"ו תחתון, בשם הויה, בגימ' חרבו, ויש חרב פיפיות. בכל יום הורגים הקליפות.

ק"ש שעל המטה הוא הזמן שהבריאה מתחדשת.

שם בונים את מלכות דקדושה מחדש, בכל יום כמו ר"ה, בכל כ"ד שעות, נבנית המלכות דקדושה, לא רק קומה אלא גם רוחא, ועושים כלי, כלי לבינה וכלי למלכות, רק לפני השינה כשאתה עייף לגמרי, יש ענין גדול מאד, שעו"ז נעשה חצות ושורש שחרית ויום חדש.

זהו המציאות שנקרא תפילה בבחי' דין. כי ההתעוררות להקים את מלכות דקדושה בלילה, נמשך ממקום גבוה מאד, הוא מקום נמוך אבל נמשך עליו ממקום גבוה, זהו אלול, באמצע הקטנות והחופש, מתחיל להמשיך רחמים גדולים, רי"ו העליון, חרב"ו, חרב פיפיות בידם. הוא סוד תפילה בבחינת דין. שהוא בא בגבורות, וצריך להמתיק את הגבורות בשורשו, ע"י גבורת דבינה, וזה ניתן רק ע"י צדיק שיש לו נשמה גדולה, להשיג שורש הבינה, לא רק נשמה אלא גם חיה

והצדיק הזה צריך למסור נפשו, שזהו כונת ק"ש, דבר עמוק מאד, תפילה בבחי' דין, ויחל משה, אחזתו אחילו, מסירת נפש שאין לשער, וכן הוא בכל דור, היגיעה שנעשה אין לשער מה שזה, הוא מה שמשה רבינו עשה מ' ימים אמצעיים, ואתנפל אל ה', ואתפלל, הרג את עצמו בעבורינו, למה לא עשה מופת ולהמתיק וזהו. אלא להמשיך סוד הצדיקים, רק בקדושתו הנוראה היה יכול לעשותו, ודווקא כשכלל ישראל משתתפים ומתחדשים בעבודת התפילה, ובעיקר באלול. וכאן נמשך מדות הרחמים ולוחות שניות.

זהו שהוא עולה היום בר"ח אלול, לפעול בחי' זאת.

מעניין חתום נעשה ביוה"כ, וממילא אין להם עוד יניקה, לכן נוסעים לאומן, לא לעצמנו אלא בשביל כלל ישראל. אנשים מתאחדים אל הצדיק, הבריאה מתאחדת אל הצדיק, והוא עולה לעליות גבוהות כאלה, כדי שיהיה תקוה לכלל ישראל, כדי שיהיה דרך לצאת מעצבות ומרה שחורה, וזה עובד רק

שזה הניצה"ק שצריכין לתקן, ובכתה את אביה ואת אמה, לעקור מעצמך את הרצונות הרעים, זהו חודש אלול.

חז"ל מגלים לנו בזוה"ק, שיש דבר כזה, שבחודש אלול נפתח מציאות שפע הרחמים, משה רבינו גילה י"ג מדות של רחמים, ועכשיו בשביעה שכיח, לקראת חודש השביעי זה כבר נפתח באלול.

העולם אומרים שאפילו דגים בים מפחדים, כל ניצוצי הבריאה מקבלים חיות חדשה לעלות. עיקר הדין של ר"ה זה אלו ניצוצות עולים ומתחדשים, ואדם מקבל תיקונים חדשים ניצוצין לתקן, אלול צריך לקבל עול להיות רציני ולחשוב חשבון הנפש ובעלי מוסר מתעוררים.

רבינו הגדיל לעשות איתנו לפתוח לנו שורש כל הסיפור מה זה אלול, ואיך מחזיקים מעמד בתשובה, איך זוכים באמת להכנס לעבודת ה', ולהתחדש.

העיקר זה ענין של התחדשות. היום ראש חודש אלול, כל התיקונים והיחודים של אלול, שיש י"ב סוגי כוונות, ובכל אחד צריך גם לכוון ר"ח אלול, ר"ח אלול פועל משהו.

יצאנו ממצרים, התגלה החודש הזה לכם ראש חדשים, שיש דבר כזה התחדשות. יהודי לא חי בסגנון של עוד יום ועוד יום, אלא בכל יום זה חדש לגמרי. וזהו הנושא של תורה ו', שהאדם חי לכבוד ה' לא לכבוד עצמו, אני עובד אצל מישהו, מקבלים תשלום ניצה"ק, בעוה"ז מקבלים אור וחיות. אתה עובד לכבוד ה', אתה מרבה בכבוד שמים

התגלות כבוד ה' זה לא מצלמות ופרסומות, כי ה' נמצא בכל מקום, המלאכים ושרפים רואים ושרים ומנגנים והאורות מתמלאים, זהו הכבוד האמיתי, כבוד אלקי, מכבדים וממליכים את המלך, מניחין טלית ותפילין, לבושא דמלכא, כתרא דמלכא, בדברים האלה אנו מתקנים ומעלי סכבוד ה'.

ביציאת מצרים הכל התחיל, ה' הוציאנו מערות הארץ מ"ט שערי טומאה, והתחיל לטהר אותנו, עברנו נ' ימי טהרה, כדי שנזכה לקבל את הטוב הוצרכנו להמתין ולהמתין, ואח"כ קבלנו תורה בהר סיני, שהאדם כמו מלאך, הוא בעולם החירות, דבוק בחי החיים, מכיר רק כבוד ה', וצוחק על כל הדברים, יודע שאפשר לפעול הכל בתפילה ובאמונה ובטחון. והוא חי חיים אמיתיים. הכל מתחיל בראש חודש, החודש הזה לכם, כי הכל מתחיל בהתחדשות. התחדשות עניינו שאין לך עסק עם אף אחד, אתה חי בשביל כבוד ה'. זהו התחדשות. אם אתה לא חי בשביל כבוד ה', אין לך התחדשות, כי אתה מלא חשבונות אני ואני ואני, מי שהוא חי בשביל כבוד ה', בכל רגע מתחדש לעבוד את השי"ת, לעושת נחת רוח לה'. וזהו תשובה. ככה באמת זוכים

מה קרה במעשה העגל, אבדנו את הכתרים, אבדנו את התגלות אור הכבוד, את הכתרים, את ההרגשה של הקרבה של הכבוד, אבדנו את הדבר הזה שנקרא התחדשות, אבדנו את הקרבה לה'.

ומשה רבינו מוסר נפשו בעבור כל ישראל, מסירות נפש פירושו יגיעה עצומה בשלימות הדרגות, בסוד נפילת תחנון שהנפש עולה למעלה, וזה המציאות שכתוב בזוה"ק וכתבי הארז"ל שהעולם עומד על זה, שאנו כלולים בצדיקי אמת שבאמת הם בדרגות נשמה, למעלה מדרגת נשמה, הם ממשיכים רחמים למעלה, ועו"ז אנחנו נכנסים לעבודת ה'.

מה שהקב"ה רצה לגלות ולא היה יכול להתגלות עד הנה.

לא חטאו ישראל אלא להורות תשובה, שיתגלו הרחמים, כדי שנוכל להשתמש עם זה בכל שנה ושנה. בפרשת כי תשא מתגלה שה' רחום וחנון, וכל מה שאדם נברא להיות להגיע, ה' מתייחס למציאות. העבר ההוא ויהיה, כל מה שיש בעולם, הוא רוצה דבר אחד, שתכנע, שתקבל.

שופטים ושוטרים, משפט האמת, המשנה הגמ' השו"ע הזוה"ק, הצדיקים השופטים הם אומרים מה שצריכים לעשות סעודה, שופט אומר מה שצריך לעשות. יש מה שאדם צריך לעשות ויודע מה אסור ומה מותר, זה הדרך שאני צריך להתנהג בו. ויש שופט שמברר קצת יותר, אדם שואל מה אני יכול לעשות, התשובה היא שכל דבר שאתה עושה תוכל לעשותו לשם שמים, בקדושה וטהרה, או בלבולים שאני צריך ולא הולך לי.

הכל מסתדר כשיש בחי' משפט, שופטים, ישוב הדעת. שמבין את יסודות התורה שאדם בא לעוה"ז לברר בירורים.

שוטרים, מקל ורודה בעם.

אנו לא יכולין לקיים את זה בפשטות היום, היה סנהדרין גדולה סנהדרין קטנה, ועוד סנהדרין ועוד בית דין וכו'. יש כל מיני שוטרים אבל הם לא מכניסים יהדות בעולם. שופטים ושוטרים היום, זה המציאות שאנו מקבלים את הדעת האמת של השו"ע ושל דעת האמת של הבעש"ט ורבינו שמכניסים לנו דעת אמת שאפשר להסתדר עם הפרנסה, ועם הבלבולים, תמיד בכל יום אני בסדר. לא לומר שבמצב הזה לא הולך לי, במצב הזה כן יכול להיות קרוב לה', מתוך המצב הזה אני יכול לחזור לה' בתכלית השלימות. אין שום יאוש. לכתחילה דלכתחילה אני יכול לעבוד את ה' במצב הזה, עבודות גדולות מאד, ובדיעבד מה שיש, זה המצב גם טוב, זהו משפט אמת אמיתי.

ואח"כ משפט השו"ע שאתה יודע מה אתה צריך, מדות טובות, שוטרים מי שהוא רודה בעם, שאדם בעצמו רודה בעצמו להיות בשמחה, רק אדם שמח שוטר על עצמו, מי שלא שמח לא שוטר על עצמו, כשהוא שמח מתחיל התחלה חדשה ומתחזק ומתחדש, מתעורר תעשה משהו בעולם. כך אנו יכולין לקיים היום שופטים ושוטרים.

בכל שעריך, ז' הנרות, שמירת עיניים, שערי המוח. וקמת ועלית לעלות אל המשפט האמת, לקבל את השופט והשוטר האמת לעשות את זה למעשה ולהתחזק, ואם אתה לא יכול, תעשה כפי מה שאתה כן יכול למעשה, זהו שוטר אמיתי שאומר לך ה' איתך תעשה קצת שאתה יכול. כן רבינו מלמד.

אנו עומדים עכשיו סוף השנה, צריך להתרחץ אחרי שעברו רוב ימות השנה,, לבא לר"ה נקי, כל התורה מדבר מענין של תשובה, בתורה לא כתוב בדיוק שר"ה הוא יום הדין, ה' מחביא את זה, בבסה ליום חגנו, שהגויים לא ידעו. רק למשפחה הקרובה מגלים את הסוד. תעשו כך וכך והכל יהיה בסדר, הגויים לא יודעים, הם באים אחכ.

אלול והימים הנוראים זה עיקר הזמן של השנה, עיקר הזמן שנכנסים לה'.

בזוה"ק כתוב מה זה אלול, ובכתה את אביה ואת אמה ירחימים, סוד עליית הניצה"ק דיפת תאר, בפרשת כי תצא,

בלי זה, אי אפשר להכנס לעבודת ה'. אפשר קצת, קצת עולה, אבל לא עולה להמשיך מוחין קדישין.

משה רבינו קידש את העולם, לא הירפה ולא הפסיק עד שה' גילה את ההנהגה, יש סדר משפט של עוה"ז, שאתה מבין, ויש סדר יותר גבוה שאתה לא מבין, מה שה' באמת רוצה, רחום וחנון, מוחל וסולח, אין לו חשבונות רק חסד ואמת, מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו, זהו המציאות של קרבה לה', שאנו פועלים בעולם במה להמליך את ה' תמיד.

איך אנו מתקרבים לדבר, אנו צריכים להכלל בזה, משה רבינו עולה היום לשמים להביא את הלוחות שניות, שזה מציאות קיום התורה של היום, ההנהגה הזו שהולך היום, כל הנחת רוח והתיקונים. איך אנחנו פועלים תמיד בכל פעם רחמים, שזה עיקר הסדר כמו שיהיה בכל הדורות. כמ"ש בספר מלכים ישעיה וירמיה, מה יהיה על כלל ישראל ואח"כ מי עוד, נהיה סדר כזה שה' רוצה עולם של הסתרה.

והכל מתחיל מהתיקון של אלול, תחזור להיות אדם, כי נפלת מלהיות אדם, אדם זה אדם שמתחדש, שהוא חי.

אדם זה פנימיות הקדושה שנקרא אות א', זהו קשר תחתונים ועליונים, קשר שהאדם קיבל את העבודה, קיבל את המתנה והשליחות להמליך את המלך, לקחת את הנקודה התחתונה, כל מה שעובר עליו בעוה"ז במלאכה באכילה שתיה ושינה, כל הניצה"ק הנפולין, כל מיני נסיונות במחשבה דיבור ומעשה. והאדם מחבר את זה לנקודה העליונה להרבות כבוד ה'. כאשר הוא זוכה להעלות את הנקודה התחתונה בראיו, הנקודה העליונה נתוסף בה אור יותר גדול. הקוץ של ה' העליון פותח את הכתר, נפתח אור גדול, וכשנפתח הא' הזה, יש ו' בתוך הא' שזה עבודה תמידית של האדם.

קרא את יהושע, יהושע נער לא ימוש מתוך האהל, ג' פסוקים שרבינו מזכיר, ו' שבתוך הא' שזה הלב של האדם שזה כבד"ב פעמים ו', כבוד בגימ' לב. מלמטה הוא הבזיון שהאדם רואה שהוא צריך לאכול ולהיות בעוה"ז, ומאיך אני צריך להיות מלאך בקדושה וטהרה ודביקות גדולה מאד שאין לשער ולספר. זהו הו' שבאמצע הא'.

אם אתה מקבל למטה ולוחם מלחמת עמלק שאתה לא נופל בדעתך ממה שעובר, אלא מתחזק יותר, אזי אתה מצליח. ויש שמצליח לגמרי.

וזש"כ בקבלת התורה 'ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר', בקבעלת התורה הוא שהעוה"ז יורד עליו הקדושה, ואנחנו מלבנים את הדין של עוה"ז בחי' ספיר בחי' תכלת, שהדין שהוא מכוסה, ומגלים את השי"ת לבנת הספיר, מגלים את הקדושה.

כשאנחנו מחזיקים מעמד בנקודה תחתונה ולא נופלים לבושות וחרפות, עבר עלי וכו', רק מתחדשים ולא מסתכלים על אתמול, היום יום חדש בעבודת ה'. זה נקרא אדם. והוא נכלל בהו' שבתוך הא' שיש בו ג' דברים, כמ"ש רבינו בהמשך, יהושע לא ימוש מתוך האהל, אהל הוא רקיע, אתה נהיה מלך. כי נקודה תחתונה זה מלחמת עמלק, נקודה אמצעית זה להמליך מלך, נכנס למלכות, וימתחם

כאהל לשבת, שהקב"ה מתח הוריד את המדות לעולמות שיהיו כאהל, שיהיה דבר גשמי שמכסה בחי' נגה, לשבת בחי' בקי בשוב, מתח את הבריאה שיהיה כאהל המכסה על אלקות, שיש מלאכים שרפים ואופנים ולא רואים כלום. אתה יושב פה, אהל לשבת, מקבל את הבושה הזה שאתה מרגיש רחוק, אבל לדעת שאני לא רחוק.

פסוק שני רבינו מביא 'נוטה שמים כיריעה', אמרנוהו היום בברכי נפשי, עוטה אור כשלמה, האהל הזה, יש בו שמים, אש ומים, אתה מאחד את הגשמי ואת הרוחני וממתיק את הדין, עוטה אור, יש אור ואח"כ נוטה שמים כיריעה, הרקיע הזה, פה אתה מתקן את הכל, לוקח את הגוונים את הבזיון, והם מתהפכים להיות רוחני.

פסוק שלישי יריעות האהל זה השגות אלקות, שאתה מרגיש את זה בחי' מלכות.

ג' דרכים, יש שאדם נהיה מלך שיש לו דרך עבודה, פשוט יש לו דרך ברורה מה נעשה כשאני הולך ברחוב, מה נעשה כשאני אוכל, מה נעשה כשאני בבית, מה נעשה כשאני שב בתשובה, הכל ברור אצלו בישוב הדעת.

ויש נוטה שמים שממתיק את הדין, מתחיל להיות המתקה. ויש התחלה שלנו שזה כאהל לשבת,

ענין זה הוא עיקר התשובה שזהו בחי' ראה, פן יראה בעיניו, באזניו ישמע, ולבבו יבין ושב, הראיה שאדם רואה את המציאות הזו שהוא מלך.

זה מה שצריך לזכות בחודש אלול להתחדש, כמ"ש בסי' כ"א נחמו נחמו עמי, לבא להשגה חדשה, מקיף חדש, שנה חדשה דעת חדש, יראה בעיניו, תראה בעיניו שלך שיש מלך, אני עובד את השי"ת, המלך שלח אותי כאן לתקן את כל הניצה"ק כאן, וכאן נעשה דברים גדולים למעלה, ה' עשה שאני בקי בשוב, כאהל לשבת. ה' עשה שאני פועל שיחזור השמים אל האור, ומתאחד, ואני פועל בזה יריעות האהל, כמו המשכן, השראת השכינה, שזה הרקיע, ו' שבתוך הא'.

לפי מה שאדם מתחזק בזה הוא מתחבר עם ה' שלמעלה מהא', ונמשך עליו השכל והדעת, נמשך עליו כח של הבנה, הראיה הזאת, הכח לראות, הכח להבין, להסתכל בשכל, הכח לחשוב ישר, רפואת הנפש. וכשהוא מתחזק נמשך עליו הנקודה של הא' העליונה שזה מדות הרחמים, וממשיך סליחה ומחילה וכפרה לגמרי, הכל מתכפר.

יצאנו ממצרים קבלנו ראש חודש, התחדשות, שזה התגלות כבוד ה', ניסן. עבר חצי שנה, קלקלנו את הכל, חודש תמוז הכל התקלקל, באלול אנחנו חוזרים אל המציאות שה' מגלה את הרחמים, ונתן לנו לוחות שניות ביוה"כ, ואנו צריכים לפתוח את הנקודה העליונה של היוד הזה, זה נקרא להיות אדם, יצאנו ממצרים קבלנו להיות אדם, בר"ה אנו חוזרים להיות אדם, היום הרת עולם, יום בריאת האדם.

רבינו מלמד מה התהליך שחוזרים להיות אדם, מה זה אדם, שאין לו עסק עם כבוד עצמו בכלל, הכל בזיון, הבזיון הוא בעיקר בשוב. בתוך הירידה אדם אומר למה השני כזה גדול ואני כזה קטן, עבר עלי כזה קשה ומקבל את הבזיון

התשובה תלוי בזה.

ישאל אדם איך חוזרים בתשובה, כל הספרים מדייקים עד שיעיד עליו יודע תעלומות ששב בשלימות, וא"כ איך אפשר לעמוד בזה? אומר רבינו פשוט, תשובה הוא דרך, אפילו האדמור הצדיק הגדול אם לא עשה תשובה עוד לא התחיל, לפי מה שהוא צריך להשיג, צריך לשוב, למה לשוב, 'השיבנו אליך', להשגות אלקות. להיות כרצון ה', להיות קרוב לה', וממילא מתסכל בשוע ובספרי מוסר מה שצריך לתקן, אבל עיקר התשובה הוא למה אני שובח את הקרבה לה', למה התבלבלתי,

תשובה הוא השגות אלקות, דעת, שה' מסתכל עלי, יראה, לברך טוב, להתפלל טוב, זה עיקר התשובה לחזור לשכל ולדעת. ולקבל את הדבר הזה איך להתנהג בזה, יש דברים שהם באמצע דברי רשות, איך להתנהג בזה בקדושה, על זה לבכות ולבקש.

היום רח אלול, חוזר ענין ההתחדשות, שזה הארת החיות אלקות שמקיף על המוחין, המוחין זה חיות. הנחנו תפילין זה מוחין, שבת זה מוחין, לומדים עכשיו דברי רבינו זה מוחין, יש מוחין של מקיפין, שזה בחי' יוד של האלף העליון, שהיוד צריך לנו מלמעלה, זה היה ביציאת מצרים, לפני הספירה, אחכ היה צריך לבנות את זה מחדש בספירה, וזה חזר בקבלת התורה, אחר מ' יום איבדנו את זה, עכשיו באלול מקבלים עוד פעם בחזרה את הדעת הזה.

האריז"ל הוא הראשון שמסביר טוב מה זה אלול, בזוה"ק כתוב שבחודש אלול מאיר מדות הרחמים, האריז"ל אומר מה זה הארה הזאת, בחודש אלול מתחדש ההתחדשות, נקרא חודש, שזה שלימות החדשים מתתא לעילא, כמו חודש ניסן נהיה שלימות של התגלות, כאן יש שלימות של תיקון שאפשר לתקן את הכל, ה' נתן הארה בזה של מקיפין ונימין עלאין, כוחות דקדושה שבכוחם אפשר לתקן הכל בשלימות.

כח של מדות הרחמים עליונים מאד, שמאירים מאד מאד, ומה העבודה של אלול, להכניס אותם בפנים, כמה שאתה מכניס את זה פנימה, תבנה את האדם שבו, ויהיה לך כח לשוב בתשובה, לצאת מעצמך, ויהיה לך כח לעמוד במלחמת עמלק, מלחמת הבזיונות מלחמת המניעות, יהיה לך כח להכנס לתוך ה' של האלף, הרקיע, ולתפוס דברים של עבודת ה'. ויהיה לך כח לקבל את הנקודה העליונה, את דעת הצדיק, ותזכה להתחבר לחשמל, למוחין, ליוד העליונה, לקבל רוח של סליחה ומחילה ורחמים,

איך עושים את זה, זה מרומז בתיבת אלול, אני לדודי ודודי לי, רבינו מסביר שעיקר הענין:

**והפרוש הפשוט הוא, נְשִׁמִי נְשִׁרָצָה לִילָךְ בְּדִרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, צָרִיךְ לַחְגֹר מִתְנִיין, נְשִׁיתִחֲזֵק עֲצָמוֹ בְּדִרְכֵי ה' תְּמִיד, בֵּין בְּעֵלְיָה בֵּין בִּירִידָה, נְשִׁהֵם בְּחִינַת: "אִם אֶסֶק נְשִׁמִים וְאֶצִיעָה נְשִׁאוֹל" וְכו', הֵינּוּ בֵּין נְשִׁיזָה לְאִיזוֹ עֲלִיָה, לְאִיזוֹ מְדִרְגָה גְדוֹלָה, אֵף עַל פִּי כֹן אֵל יַעֲמֹד נָשִׁם, וְלֹא יִסְתַּפֵּק עֲצָמוֹ בְּזֶה, וְרַק צָרִיךְ נְשִׁיחִיָה בְּקִי בְּזֶה מְאֹד, לִידַע וּלְהֶאֱמִין נְשִׁהוּא צָרִיךְ לְלַכֵּת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכו', נְשִׁזְהוּ בְּחִינַת בְּקִי בְּרָצוּא, בְּבְחִינַת עֵינִי, נְשִׁהוּא בְּחִינַת: "אִם אֶסֶק נְשִׁמִים נָשִׁם אֶתָּה".**

באהבה, קשה להסתכל על האמת, והוא כן מסתכל על האמת ומקבל באהבה ושב בתשובה, או משהו במשפחה עושה בלאגן ומבזה, אל תסתכל על זה בכלל, תהיה אדם. מלמטה. בחודש אלול נפתח משהו שאנו מתחילים לצאת מחסרון ההתחדשות בבחי' ר"ח ויציאת מצרים, מתחילים להחזיר מה שאיבדנו, איבדנו את הא' הזה. להיות אדם, צריך לחזור להיות א', להיות דבוק באלופו של עולם, לחיות חיים אמיתיים ולזכות לכל הברכות

זהו הכח של חודש אלול, רבינו מגלה שם שהעיקר הוא דום לה', כי יש בחי' דם אחורי שם א'היה בזה א אה אהי אהי'ה, זה קבלה, אבל בקיצור זה מה ששייך לפסח, ביציאת מצרים נעשה אדם, ה' גילה גדולתו, ואח"כ כיסה וסגר הכל, והתחלנו לספור ספיר תהעומר שצריך להבליע את הדמים, קיבלת אור ואחכ צריך להבליע את הדמים, בכל יום בספירה אדם אומר אני רוצה להגיע אבל עוד לא הגעתי, המתן, עושה מה שאני יכול, סופר בשם ומלכות. השתדלתי, וזהו. וזהו כונת הספירה באריז"ל להבליע בכל יום את הדמים ונעשה פנימי שם א'היה ממש, ואח"כ מאיר בשלימות. בחי' אדם.

אלו הם ג' עבודות של ימי אלול, כמו בספירה, כי איבדנו את הדרך להיות בעוה"ז, להפוך דמים לדום, לקשר הדמים בפנים ולהפוך את זה לאור פנימי, כלומר עבודת ה' לכתחילה דלכתחילה. איך חוזרים, העיקר הוא דום לה'. זהו וידוי תשובה על תשובה.

כאן רבינו מגלה לנו יסודות של תשובה, הבעיה של תשובה הדבר הראשון הוא עזיבת החטא, אין לאדם כח לסבול את הבושות מי הוא באמת. תסבול את זה קצת פעם.

אחכ וידוי, שאתה מבזה את עצמך, וכן חרטה על העבר, זה ענין הבושות. פעם הייתי חייב למישהו הרבה כסף ולא שילמתי, אמרתי מחר מחר, חיפשתי בית כנסת אחר לא לפגוש אותו, יום אחד הנה הוא עומד כאן, הביא שני מניינים צעקו עלי קולות וברקים, היה לי חרטה למה הלכתי לאותו בית כנסת, חרטה כדבעי. כך אדם צריך להתחרט על החטא.

כשמישהו אחר עושה לך בעיות, או משהו אחר עובר עליך בחיים שמצער אותך, הנה מצאתי משהו שאני מרגיש בו חרטה, יש לי חרטה על מה שנתרחקתי מה', לא מהאדם הזה, יש לי רק ה' בעולם, אם הוא צודק או לא צודק, זה ענין אחר, בודאי לא צודק, צודק רק לתקן.

הבושה, כל מה שעובר על האדם בחיים שלו, זה הטובה הכי גדולה שלו בחיים. כמובן לא מדובר בכם צדיקים קדושים כאלה שלא חטאו אף פעם, אבל יש אנשים שיש להם עשר פעמים עוונות, וכל מה שעובר על האדם, זה באמת לטובה, ומכפר לגמרי,

יש עזיבת החטא ויש לקבל על להבא, איך אפשר, והרי הוא מלא צרות, וכל יום מריבות עם אחיו וחמיו, אין לו שכל, איך יוכל לתקן.

תיקוני עונות עפ כתבי האריז"ל, עיקר התיקונים הוא מה שעובר עליך, תקבל מה שעבר עליך, תדע שזה לטובה, אין צריך תעניות. תשנה את הריחוק לקרבת ה', זהו כל

אתה שמח, אם לא לא, תכבד את ה' בכל מקום. תתחזק. עשיתי תשובה ולא מסתכל אם הצליח או לא, בוודאי זה הצליח, בסוף תראה משהו.

ואציעה שאול, קנית דירה בשאול תחתית, אבל הינך, ה' נמצא כאן, זה כבר לא שאול תחתית.

**וְדַקְדַּק רַבְּנֵנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּהּ, וְקָרָא עֵינֵינוּ זֶה בְּלִשׁוֹן בְּקִי, כִּי הִיא בְּקִיאוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד, שִׁיזְכֶּה לִידֵעַ לִיגַע עֲצָמוֹ וּלְטַרַח בְּעִבּוּדֵת ה' תְּמִיד, וּלְצַפּוֹת בְּכָל עֵת לְהִגִּיעַ לְמַדְרָגָה גְּבוּהָה יוֹתֵר, וְאֵף עַל פִּי כֵן אֵל יִפֹּל מִשּׁוֹם דָּבָר, וְאִפְלוֹ אִם יִהְיֶה אִיךְ שִׁיְהִיָּה, חֵס וְשָׁלוֹם, אֵף עַל פִּי כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל.**

דרך בגימ' ב' פעמים בקי, באלול מקבלים כוחות להכנס לבקיאות הזאת ברצוא ושוב, שזה אני לדודי ודודי לי, אני עולה לדודי, ודודי ה' יורד אלי, שוב. וזה עיקר הכנה לר"ה, עי"ז אדם נהיה בעל תשובה, ואין עליו דין כלל, כי הדין הוא רק כשרוצה כבוד, מסתכל על עצמו, אבל כשמתבטל לה', שופר כפוף, אין עליו דין, רחמנו כרחם אב, אתה מהמשפחה, ואם כעבדים תתחזק לקבל שלא כסדר, ה' מנהג את זה, כמ"ש בלקות סי' פב, דרך כבושה שמה רבינו גילה, עשה בחודש הזה כביש איך לחזור לה' מכל מה שעברנו מכל המלכים והרשעים והגלויות שבכל הדורות עד היום הזה, ובכל יום ויום ובכל אדם ואדם יש דרך כבושה שאתה עושה נחת רוח לה', באלול זוכין לביטול הזה, כי באלול מאירים הרחמים, מאיר אור מופלא, של שורש אות י' דאל' העליון, כח אדם, כח התחדשות.

יש כאן שפע הרחמים שיתן לך את הכח להיות בקי ברצוא ובקי בשוב, ללמוד ולהתפלל ולחדש מה שצריך לעשות, שופטים ושוטרים, יהיה לך את הכח להחזיק מעמד ולהצליח, אלול נותן את הכח, כי זה שורש הרחמים, שורש התקוה שלנו.

שופר זה מדות הרחמים, שהאדם מעלה את הרצונות שלו, כי ה' אוהב רחמים, והכל מתהפך, ונעשה יוה"כ וסליחה ומחילה, ואדם זוכה לכל מה שהוא צריך, פרנסה ודירה ובנים ושידוך וחיים והבנה.

הכל הולך ככה, אך לא רואים איך הישועה באה, באיזה אופן נכנס הישועה, הכל למען הנסיון. הכל תלוי באלול, כי בלי אלול אתה נשאר טמבל.

מה עושים באלול, בעולם הישיבות יותר מתמידים בתורה, זה יפה, דבר גדול מאד, הלואי בכל יום נתחזק ככה, להיות רציני, זה חצות, טוב מאד שזה רציני. אבל בסוף הסיפור, המעשה של רבי שמשון פינקוס שהתחיל לומר השיעורים כאן בכולל, הוא עבר מחרת יוה"כ במקור ברוך היה מגרש כדורגל, מוסד חילוני, בחורי הישיבות שבאו מהאמריקה לעשות שטייגן, היו רגילים מהבית בקיץ עם כדורגל להתעמלות קצת, ראה בחור אחד, שהיה מתמיד גדול, בעט בכדור מחרת יוה"כ ממש כמו מקצועי מומחה, צריך רגל ענק לזה, כמו גזע עץ, מאיפה הוא קיבל כח כזה, הרי ישב ולמד, עד שרבי שמשון הבין, כי בכל החודש אלול הוא היה בלחץ עצום כמו סיר לחץ נורא סגור, עכשיו אחר יוה"כ יצא כל הלחץ בכח הנפלא הזה בבעיטת הכדור.

לדעת שאני עושה כבוד ה', הוא צריך אותי ואני לא מתייאש. היצר הרע עושה הכל לשכנע אותך בכל השכנועים שאין לך תקוה ואין לך כח, ובפרט אחרי חמש ימים של אלול שכבר עשית תשובה והיית מלאך ואחכ שוב נפל, תתחזק את עצמך בין בעליה בין בירידה.

אם אסק שמים, למדן ועשיר ומוצלח, אל תשחק עם כבוד עצמך למעלה, למטה יש כבוד התורה אבל למעלה, שם אתה, תלמד ספרי הצדיקים, ילמדו אותך מה זה עבודה, תשתוקק לפחות להיות אמיתי, להכניס לאחרים את הדעת, לעבוד את ה' כפי ערכך, בלי ריבוי אור, תמיד ללמוד יותר, חשק ורצון ותפילות, ויותר מחשבות טובות. יותר מעשים טובים, כפי מה שאדם יכול. מה שלא יכול. לא. יש מלחמה, כי מי שרוצה עבודת ה', צריך חמש גבאים, אם לא, הוא טרוד כל היום, וצריך גם בית דין לעשות שלום בין הגבאים, לא פשוט בעולם הזה.

אבל באלול מקבלים כח להיות חזק בעוה"ז, אני רוצה להגיע לעבודת ה', רוצה כל דבר בקדושה, לאכול בקדושה, ללכת ברחוב בקדושה, להסתדר עם אנשים, בקי ברצוא, יש בזה הרבה לימודים של רבינו,

ב' סוגי בקי יש, אחד בגימ' אהיה הויה אדנ'י, בינה מדות ומלכות. זה כונת הטבילה שטובלים י"ג פעמים בחודש אלול, לאחד מחשבה דיבור ומעשה, מחשבה א'היה, דיבור הויה, מעשה א'דנ'י, שלשתם בגימ' בק"י, וזה ברצוא.

השני הויה אלקים גם בגימ' מ בקי, לעשות שלום עם עוה"ז עם ה', בקי בשוב.

רבינו גילה אור עליון מופלא מאד. הצדיקים אמרו חלק מזה, רבינו גילה את זה גם לנו, להיות בקי ברצוא ושוב, הבקיאות הזה עושה שאדם בקי לזכות לעוד מדרגה, ללמוד משניות, שו"ע כל יום, להתפלל בכונה כמו שצריך. וללמוד גמ'.

זה הדרך של רבינו, לא אומר לכל אחד בדיוק מה, אומר כל העבודות, ובהתבודדות תבין כבר מה שייך אליך. בלי ריבוי אור, וללכת מדרגה לדרגה. אם אסק שמים שם אתה.

**וְכֵן לְהִפָּךְ, שְׂאִפְלוֹ אִם יִפֹּל, חֵס וְשָׁלוֹם, לְמָקוֹם שִׁי־פֹל אִפְלוֹ בְּשֵׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת, גַּם כֵּן אֵל יִתְיַאֵשׁ עֲצָמוֹ לְעוֹלָם, וְתְמִיד יִחַפֵּשׁ וַיִּבְקֹשׁ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וַיַּחֲזֵק עֲצָמוֹ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא, בְּכָל מָה שִׁיֻּכַּל, כִּי גַם בְּשֵׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת נִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְגַם שֵׁם יְכוּלִין לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְזֶה בְּחִינַת: "וְאֶצִּיעָה שֵׂאוֹל הַנֶּכֶן". וְזֶה בְּחִינַת בְּקִי בְּשׁוֹב, כִּי אִי אֶפְשָׁר לִילֹךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, כִּי אִם בְּשִׁבְקִי בְּשִׁנֵּי הַבְּקִיאוֹת הָאֵלּוּ:**

אפילו אדם שנפל למקום חשוך מאד, והימים עוברים ככה, בלי ראש בלי שכל בלי הרגשה, רואה רק חשוך, שום דרך שיכול לצאת מזה, והיצר הרע מוסיף על זה הרבה עצבות ויאוש, זהו עמלק.

אעפ"כ אל יתייאש עצמו מאד, לא לנסות אם זה עובד, בשום אופן לא להתייאש, צעיר או זקן, לא משנה, אל יתייאש עצמו, תמיד יחפש את השי"ת, ויחזק עצמו במה שיוכל, כל מה שעשית, עשית כבוד לה'.

וכבדת מעשות דרכיך, הדרך שלך שרק כשאתה מצליח

זה לא צחוק. יש כמה דברים כאלה.

הרבי מלמד לנו איך לעבוד את ה', איך לקבל באהבה מה שעובר עליך, לחץ, כל יום רק שעה אחת לחץ, התבודדות, אבל אחכ תוריד את הלחץ, תחזור לשופטים ושופטים, ה' רוצה שתעבוד פה ותצליח, יש זמן של התמדה בתורה אבל תמצא את ה' בכל מקום.

חודש אלול מכניס את השכל הנפלא הזה, אני לדודי ודודי לי, הכח לזה הוא האור המופלא הזה שמאיר מדות הרחמים, אלול יכניס את זה. זה הנקודה, באלול העבודה שלנו להכניס את האור המופלא הזה.

שורש האור הזה הוא שם החכמה העליונה, שם ע"ב, שיש בו ד' יודין, שזה הכתר שלו, השפיץ, זהו סוד מ' יום מאלול עד ר"ה, ואח"כ זה פשוט'ה בגימ' ד' מאות, ימין פשוטה, ימין במילוי בגימ' דר"ך, ב' פעמים בק", פשוטה בגימ' ד' מאות, הנה יד פשוטה, תבא תיכנס ותרגיש את האהבה לה', תרגיש את הקרבה לה'.

אלול זה הזמן שאתה צריך לעשות שתי הדברים, לנסות ולהיות יותר טוב, ותמיד להתחזק. משהו יותר טוב, עוד פרק תהילים, עוד עבודת ה' יותר, ויש מה שיכולין, מה שראינו אצל אנש, איזה עבודות, איזה התבודדות, ואחר התפילה ללמוד לפני שאוכלים, תיקוני זוהר ותהילים אהה. ולהחשיב מאד כל לימוד, אני לא לומד סתם, לימוד בלי קרבת ה' אחכ, לא למדת כלום, זה לא חסיד. זה כופר. לומדים כדי להתקרב לה', לא לומדים סתם, משנה אחת, הלכה אחת, גמרא וסברה וואו, קבלה, דברי רבינו, אשרינו שזכינו.

באלול נכנס השינוי הזה, כי האור הגדול הזה נכנס, מתי, כשאתה מתנהג בדרך של אלול, שזה אני לדודי ודודי לי, ד' יודין ס"ת.

האריז"ל מגלה מה העבודה של אלול, ע"ש הכתוב 'הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה', בים אין דרכים וכבישים, ספינה עוברת ואין לה דרך, אנחנו צריכין ב' פעמי סבקי בתוך ים, אמונה מלכות דקדושה, זה המתקת המלכות והיא נהיית רחמים גמורים, זהו עיקר תיקון הברית להמשיך את הדרך בים, במציאות לפעול מדות הרחמים ועי"ז פשוט נעשה סליחה ומחילה של יוה"כ, חותם וחותם בתוך חותם ונעשה רחמים גדולים, ושם ב"ן עם ווין, שזה הארה גדולה בהמתקת המלכות. והכל נעשה ע"י הנהגת ימי אלול.

כל המקובלים החשובים כאן יודעים הכונה של חודש אלול שצריך לכוון שם ס"ג, יוד הי וא' ה', בניקוד חיריק, סוד נצח למטה, לאמלא על תתאין, וכן לכוון שם קס"א אלף ה' יוד ה' בניקוד סגול שזה חסד. שתי שמות האלה בגימ' דרך, הדרך הוא שתי השמות האלה.

כל המקובלים החשובים שכבר למדו את הכל, יודעים שזה לא כונה פשוטה, ולא מפורש איך מכוונים את זה, בדברי רבינו מכוונים כל דבר ע"ד הבעש"ט, הלבוש שלו, דרך הצדיקים, לא השמות אלא לבוש העבודה, שאיפה שאני נמצא אפילו אני כולו סג יחדיו, שפע הבינה ירדה ונתהוה וירדה למטה וזה מה שעבר עלי כל השנה, לכן אני מכניס בחינת נצח, אני פועל רצון, הנקודות באים ע"י החשק והרצון שבאדם, כמ"ש בלוקום סי' סו,

כמה משלמים על עליה לתורה, הרבה, למה, כי כשאדם קורא בתורה הוא עושה נקודות וטעמי סבתורה, בסת יש רק אותיות ותגין כשאתה אומר ברכו את ה' המבורך, אתה ממשיך מאור אבא חכמה עליונה נקודת וטעמים לתקן השבירה של התגין. אתה פשוט משלים את התורה, כתבת ס"ת

באלול כותב האדם את הנשמה שלו, הרצון הזה להתחזק למטה, אתה ממשיך חיות משם ס"ג עם ניקוד חיריק, וזה מאיר לך איך לעמוד אפילו שאתה נסוג אחור, למצוא את הבינה, דרך התשובה בכמה דרכים, וזה ישנה את החיים שלך.

קס"א סגול, בין תרין דרועין למלאך, רוצה אהבה ויראה ודביקות, אנא זמין למהוי, רוצה לקבל, יש אור עליון שה' יתן לי את זה, ועשה מזה תפילה בכל יום, איזה דבר להוציא לפועל, אבא תתן לי את זה. כשעושה כן, הוא ממשיך על עצמו את החסד הגדול של שם א'היה שזה יאיר לו איך לעבוד את ה'.

וזה גורם שהמקיפין של אבא ואימא שמאירין מהנימין קדישין של רחמים גדולים בימי אלול, הם נמשכין עליו, ועי"ז אנו מתחילין להצליח.

ואומרים הספרדים סליחות באלול, אשכנזים לא מצליחים לקום רק בשבוע אחרון של אלול. ספרדים אומרים בתמימות עוד יום ועוד יום, משאכ האשכנזים מרוב חכמות לא יכולין יותר מד' ימים, כך שמעתי סברא ממישהו לא יודע אם זה נכון.

עכ"פ בחודש אלול ממשיכין י"ג מדות הרחמים, ומשתנים לגמרי, ויכולין להמשיך את זה בתהילים.

ובס"ד נסדר ענין הכוונות, קשה להבין סדר הדברים איך נמשך השמות האלה, ומה הסדר.

מה שמפורש שהכל בכח שם ע"ב, ד' יודין דע"ב, וע"ב תמיד מתלבש בקס"א, אף שלא מפורש איזה קס"א, אנו אומרים סברות, יש ד' או ו' דרכים, נזכיר מעט.

בעצם אנו ממשיכין את ד' יודין דע"ב, ולכן כתוב להתענות מ' יום, הצדיקים, צריך להגיע לרחמים הגדולים, יודין דעב שזה נקודה עליונה, ד' יודין של אני לדודי ודודי לי, שזה בעצם קסא, אנא זמין למהוי, מתחיל בכל פעם ויודע את החסד הזה, הנה ה' גילה לי, הנה ה' נתן לי, אהה, זה אותו דבר, בעצם אפשר לומר שהקסא הזה הוא ע"ב, הלבוש של העב, יכול להיות ככה, לא יודע.

וכן בס"ג ב' אפשרויות, סג זה עולם הבינה, ויש גם סג שהלבוש שלו הוא קסא כנודע, סג זה נסוג אחר, אבל עם שכל ודעת שאני מתחזק שה' נמצא פה, אני ממשיך את השם סג. וממילא יש שם קסא של הסג, כי מתגלה לי החסד שה' איתי עמי ואצלי למטה, שזה הארה של בינה.

כי הארה ראשונה זה אור של חכמה שמתלבש בקסא, הארה שניה הוא הארת בינה שמתלבש בלבוש של בינה, ויש הארה שלישית, כלפי סדר היחודים, שיש יחוד שבכל יום, כי כל מה שדברנו כאן, כל השמות האלה מאירים בעיקר עי תורה ותפילה שאז יש יחוד קובה ושכינתיה,

רחמנו כרחם אב על בנים, כי כבוד אלקים הסתר דבר, אתה מוסתר בצל כנפיו.

לדוד ה' אורי, קמח תיבות, ב' פעמים ע"ד, שם בטחון אכדטם, חילוף אלקים, המתקת הדין, בוטח בה' ויהיה טוב, בטחו בה' עדי עד, ועיקר התשובה הוא עם ה', השבנו ה' אליך, לעסוק בתורה עם קרבת ה'.

ועיז ממשיכין מדות הרחמים הגבוהים מאד מאד לתוך הכלים, זהו השם של חודש אלול, מתחיל מהמלכות שעולה לבינה, ועולה מדות, ס"ת וצדקה תהיה לנו כי נשמור, אם נשמור חודש אלול יהיה לנו צדקה וחסד גדול

שנזכה ללכת בדרך של חודש אלול, לגלות כבוד ה', להבליע את הדמים בפנים, זה אותו דבר כמו בספירה שאנו מבליעין את האור שיכנס בנו בחיים שלנו, שיהיה לנו דרך עבודת ה', ונעשה קבלת התורה מחדש ביוה"כ, ונחתמין לחיים טובים ולשלום ולכל טוב, וישועת ה' ושמירה מן השמים ולכל הישועות ולחיות חיים אמיתיים, להתדבק בה' באמת, ולשמוח בעבודת ה', ושיהיה לנו שכל, איך לקים שופטים ושוטרים, ישוב הדעת, לצאת מכל בלבול, ושוטרים זה התחלה חדשה של שמחה,

שנזכה לקבל חודש אלול כראוי, ומל ה' אלקיך את לבבך, זה עיקר הנחת רוח של ה', שנשוב, עוד פעם ועוד פעם, חנון המרבה המרבה לסלוח, כשאתה מתחנן לה' ומדבר איתו.

ה' יזכנו להתבודדות ודיבורים, נזכה לשמחה ולהחזיק מעמד ונשוב בתשובה שלימה באמת אמון.

בזמן שהיה ביהמק קיים היה יחוד שלם, יחוד פנימי, היום יש רק יחוד רביצה, שהבינה מוריד חלק התחתון שלו כדי שיהיה תיקון ויכנסו מוחין למטה, זה נקרא סוד קן צפור, של השכינה.

כך מפרשים כונת רבינו באלול, כי שם הוא סוד סג קסא, זהו סוד יחוד הרביצה, לא בסדר של סג קסג אלא קסא סג. והם מאירים מהמקיפין הגדולים וצריך להכנס אלינו, כשיש בלבינו סג קסא יש לנו דרך לקבל את האורות האלה, שניהם בגימ' דרך, וכך נכנסים אלינו ונהיים בקיאים ברצוא ושוב.

הרי ג' דברים, אחד הוא שורש הדבר, שזה היחודים שיש בשבת, ואחד הוא באמצע הארת בינה, בחי' ליל שבת, ואחד הוא עיקר היחוד שנעשה בכל ימות חול יחוד הרביצה, וזה נעשה אצלנו תמיד

וכאן זה הפוך, מתחילין תמיד מבחי' נצח, חיריק, במצב התחתון שאין יחוד שלם שם, תתאחד לה' מהמקום שלך גם שלא יכול להתעלות. זהו חודש אלול. ויש עוד הרבה בזה. לא דברים מפורשים, בדרך כלל אסור לי להגיד מה שלא מפורש, רק כתב האריז"ל בשתי ימים לכוון את זה, ומתהפכים הנקודות והאותיות, אנו פשוט מלבישים את הלימוד הזה באופן ששייך לנו, איזה קסא וסג, זה הפרש באיזה מקום מדובר, לכן אמרתי ג' אפשרויות, יתכן שזה קרוב לאמת יתכן שלא.

כי אנו לא מכוונים, הכוונות הם לתקן את התיקונים ע"י הכוונת, מכוונים מה שאתה רוצה בפירוש המילות, ומוסרים את זה אל רבינו, יש לנו רבי שמכוון באופן הכי טוב, אין לאנשים אחרים רבי כזה שיכול לכוון בדרגות שלימות כאלה, זהו הדרך שהאריז"ל כותב כ"פ כל הכוונות. מי שאין לו נפש רוח, יכוון עד מחר אבל לא יכול לייחד למעלה.

כמה שאנו מתחזקים במקומינו, גם שכולו סג, עושה ניקוד של נצח, ואחכ מתחזק יותר, ב"ה, הנה קסא, מתחיל מחדש, יש לי חסד, זהו יחוד רביצה במקומך, ועי"ז אתה ממשיך את המקיף העליון, בכל יום מימי אלול נמשך עוד מקיף.

ויש יותר גבוה, אולי זה הארת הבינה, או אפילו הארת החכמה והשורש.

זה מה שצריך לעושה בחודש אלול, והוא עיקר ההתחדשות, וזהו א' דאדם, ובזה שייך שאדם עושה תשובה, ותשובה על תשובה, אין כאן שאלה האם אני יצליח בתשובה, זה לא מירוץ סוסים או רכבים מי הראשון, זה רק ענין של כבוד ה'.

באלול חוזרים למה שהיה ביצאת מצרים שידעו מכבוד ה', ואנו צריכין להתחיל להכניס את הדעת הזה, של אני לדודי ודודי לי, כמ"ש בסי' כא שזה נקרא נחמו נחמו, לבושה ותשחק ליו פאחרון, לבוש חדש, שכל חדש, ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב, ר"ת אלול, שהלב משתנה,

בפשיטות ותמימות מה שהיה אצל אנ"ש באלול, אהה, כל יום היו הולכים לקברי צדיקים, למקומות קדושים, ועוסקים בתשובה, ומרבים יותר בהתבודדות, ויותר בחשבון הנפש, ויותר שמחים ומתחזקים, בקי ברצוא ובקי בשוב, ונוסעים לרבינו, באים אל הרבי ויודעים מה זה רבי, מה אני רוצה לקבל כאן. כבוד ה', להכלל במה שה' ברחמיו יתן לנו אור חדש, שנה חדשה, להיות אדם, וממילא אין דין, אם כבנים